

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ (ΕΕΔΔΑ) • Γραφεία: Ηπείρου 5, Αθήνα 10433

73

ΝΟΕΜΒΡΗΣ
2014

**Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ
ΤΩΝ ΧΗΜΙΚΩΝ
ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ
ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΗ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ**

**ΜΕΓΑΛΕΣ
ΑΠΕΡΓΙΕΣ
ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΑΝ
ΤΗ ΝΟΤΙΑ
ΑΦΡΙΚΗ**

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΟ ΛΑΟ
ΤΗΣ
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ**

**ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ,
«Η ΖΩΝΗ
ΑΠΟ
ΣΜΑΡΑΓΔΙ»**

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ (ΕΕΔΔΑ)

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 73
ΝΟΕΜΒΡΗΣ 2014

Εκδότης
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΛΟΜΒΑΡΔΟΣ

Υπεύθυνη Υλης
ΝΤΕΠΠΥ ΚΟΥΛΟΥΡΗ

Συντακτική Επιτροπή
ΝΤΕΠΠΥ ΚΟΥΛΟΥΡΗ
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΛΟΜΒΑΡΔΟΣ
ΜΠΑΜΠΗΣ ΜΕΛΙΣΣΟΣ
ΧΑΡΗΣ ΧΑΛΒΑΤΖΟΓΛΟΥ

Γραφεία
Ηπείρου 5
Αθήνα 10433
Τηλ: 210 38 13 052
Fax: 210 38 31 603
e mail: eedda@otenet.gr
www.eedda.gr

Κάθε ιμπεριαλιστική επέμβαση ενάντια σε μια χώρα και το λαό της είναι χωρίς καμία αμφιβολία εγκληματική. Όμως, η επέμβαση ενάντια στην Παλαιστίνη είναι η πιο αδικαιολόγητη, η πιο απροκάλυπτη, η πιο κατάφωρη παραβίαση ακόμα και αυτού του δικού τους σαθρού διεθνούς δικαίου.

Για πάνω από εξήντα χρόνια ο παλαιστινιακός λαός υπόκειται στις πιο φριχτά βασανιστικές εμπειρίες διάλυσης του κράτους του, αφαίρεσης και των πιο ουσιαστικών ανθρώπινων δικαιωμάτων του, κατάργησης κάθε έννοιας δημοκρατίας και αυτοδιάθεσης. Όλα αυτά στο όνομα του να αποκτήσει πατρίδα ο ισραηλινός λαός, απαίτηση που ουδέποτε του αρνήθηκαν οι Παλαιστίνιοι. Αντίθετα, αυτή τους η διαλλακτικότητα και υποχωρητικότητα ήταν που υποβοήθησε την ισραηλινή επιθετικότητα και επεκτατική πολιτική του «να τα αρπάξουμε όλα».

Οι πρόσφατες επιθέσεις στην αποκλεισμένη Λωρίδα της Γάζας, όμως, υπήρξαν το απόγειο της επίθεσης αυτής όχι μόνο σε σκληρότητα και διάρκεια αλλά και σε ένδειξη της αποκτήνωσης των επιτιθέμενων. «Στη Γάζα δεν θα υπάρχουν σχολεία γιατί πια δεν θα έχει παιδιά». Πόσο πιο αποτρόπαια μπορεί να είναι η εικόνα και οι φωνές ακροδεξιών Ισραηλινών από αυτό το βίντεο που πρόβαλαν με περισσή περηφάνια; Μόνο οι αντιπολεμικές διαδηλώσεις της άλλης μερίδας των Ισραηλινών που, σημειωτέον, δεν προβλήθηκαν από κανένα μέσο, μπορεί να απαλύνει τον αποτροπιασμό και να δώσει ελπίδα στον κόσμο.

Ο λαός μας πρέπει, οφείλει να υψώσει φωνή διαμαρτυρίας ενάντια στους ιμπεριαλιστές που υποδαυλίζουν την ισραηλινή επιθετικότητα για τα δικά τους συμφέροντα, φωνή συμπαράστασης και αλληλεγγύης προς το λαό της Παλαιστίνης, γιατί η αδικία που συντελείται εναντίά της δεν αγγίζει μόνο την Παλαιστίνη αλλά ολόκληρη την περιοχή, μαζί και το λαό μας που έχει ζήσει και συνεχίζει να ζει τις επιπτώσεις της ιμπεριαλιστικής πολιτικής στο πετσί του.

Το αμερικανικό πλοίο «CAPE RAY» όπου επιχειρείται εξουδετέρωση χημικών στα ανοιχτά της Κρήτης

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Πολλή συζήτηση, μεγάλη ανησυχία και πολλές αντιδράσεις έχει προκαλέσει στη χώρα μας το θέμα της καταστροφής των χημικών όπλων της Συρίας, καθόλου αβάσιμα κατά την άποψή μας.

Η συμφωνία καταστροφής των χημικών αποφασίστηκε από τις ΗΠΑ και τη Ρωσία και, σύμφωνα με τους αρμόδιους, θεωρείται μια από τις λιγοστές επιτυχίες σε σχέση με τη συριακή κρίση, καθώς, όπως τονίζουν, άλλες διεθνείς προσπάθειες τερματισμού του εμφυλίου στη χώρα απέτυχαν.

Η απαντητική επιστολή της τότε ύπατης εκπροσώπου για την Εξωτερική Πολιτική της ΕΕ και αντιπροέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Κάθριν Άστον, στους τότε επερωτώντες ευρωβουλευτές του ΚΚΕ, Μπ. Αγουράκη και Γ. Τούσσα, είναι άκρως αποκαλυπτική τόσο για τη διαδικασία καταστροφής των χημικών της Συρίας όσο και για όσους εμπλέκονται σ' αυτή.

Στην επιστολή της η κ. Άστον ση-

μειώνει, προσπαθώντας να είναι όσο το δυνατό πιο καθησυχαστική: «Το σχέδιο καταστροφής του συριακού οπλοστασίου χημικών όπλων συμφωνήθηκε και επιβλέπεται από το Εκτελεστικό Συμβούλιο του Οργανισμού Απαγόρευσης Χημικών Όπλων της ΕΕ και το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, που έχουν λάβει όλα τα οικεία μέτρα για να εξασφαλίσουν την ασφαλή και περιβαλλοντολογικά κατάλληλη καταστροφή όλων των κατηγοριών των συριακών χημικών όπλων. Στο σχεδιασμό της επιχειρήσεως πήραν ενεργό μέρος το Πρόγραμμα του ΟΗΕ για το Περιβάλλον και ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας. Το δε Εκτελεστικό Συμβούλιο του Οργανισμού Απαγόρευσης Χημικών Όπλων οργάνωσε πρόσφατα μία συνάντηση με σημαντικές διεθνείς και εθνικές περιβαλλοντολογικές Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις για να εξηγήσει ότι η καταστροφή θα λάβει χώρα σύμφωνα με τις διατάξεις των διεθνών και των εθνικών νομοθεσιών.»

Στη συνέχεια εξηγεί με κάθε λεπτο-

μέρεια τις διαδικασίες μεταφοράς και φόρτωσης των χημικών σε προεπιλεγμένα πλοία προς αποθήκευση και μεταφόρτωσή τους σε άλλα πλοία, της υδρόλυσης και απόρριψής τους στη θάλασσα και την ατμόσφαιρα, μέχρι την τελική καταστροφή τους.

Η όλη διαδικασία για το φορητό σύστημα υδρόλυσης των χημικών χωρίζεται σε δύο στάδια, Προτεραιότητας 1 και Προτεραιότητας 2. Η Προτεραιότητα 1 βασίζεται στη μέθοδο αδρανοποίησης που δεν παράγει μολυσματικές εκπομπές, όπως η αποτέφρωση με την οποία θα πραγματοποιηθεί η Προτεραιότητα 2 από την αμερικανική εταιρία VEOLIA και τη φινλανδική ΕΚΟΚΕΜ, που επιλέχθηκαν μετά από διεθνή μειοδοτικό διαγωνισμό.

Η μεταφόρτωση των χημικών Προτεραιότητας 1 θα γίνει σε συνεργασία με την ιταλική κυβέρνηση από το ιταλικό λιμάνι Τζιόια Τάουρο στο αμερικανικό πλοίο CAPE RAY. Οι κυβερνήσεις της Δανίας, Αγγλίας και Νορβηγίας θα διαθέσουν πλοία για την υποστήριξη της όλης επιχειρήσεως. Άλλα

κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης συμμετέχουν με συνεισφορά σημαντικών χρηματικών ποσών καθώς και σε είδος για την όλη επιχείρηση.

Η κ. Άστον αρνήθηκε να δώσει το ακριβές γεωγραφικό στίγμα όπου θα καταστραφούν τα συριακά χημικά. Ο αντιπρόεδρος και υπουργός Εξωτερικών της ελληνικής κυβέρνησης, Ευάγγελος Βενιζέλος, όμως, παραδέχθηκε ότι η καταστροφή τους θα γίνει εν πλω στη Μεσόγειο, αρνούμενος φυσικά και αυτός να δώσει το ακριβές στίγμα. Είχε δε την αυθάδη ελικρίνεια να δηλώσει ότι «οι παράγοντες που συμμετέχουν στην επιχείρηση απέρριψαν την πρόταση της πορτογαλικής

νισμού για την Απαγόρευση Χημικών Όπλων ότι «ο ΟΑΧΟ δεν φέρει καμία ευθύνη σε περίπτωση ατυχήματος, η ευθύνη ανήκει αποκλειστικά στο πολεμικό ναυτικό των ΗΠΑ».

Αυτές οι ανησυχίες επιβεβαιώθηκαν από τις δηλώσεις του Έλληνα υφυπουργού Εξωτερικών, όταν στις αρχές Φλεβάρη έλεγε στη βουλή: «Έχουμε μεταφέρει τις ανησυχίες μας, όσον αφορά τον οριστικό τρόπο καταστροφής των χημικών όπλων, και προς τις ΗΠΑ.» Για να συνεχίσει με ευχολόγια του τύπου «Πρέπει να ληφθούν όλα τα απαραίτητα μέτρα, ώστε η διαδικασία καταστροφής να μην οδηγήσει σε άλλους κινδύνους».

κυβέρνησης για την καταστροφή των χημικών ανοιχτά στις Αζόρες, στον Ατλαντικό ωκεανό, χωρίς να δώσουν κάποια διευκρίνιση γι' αυτή τους την άρνηση».

Είναι γνωστή και πάγια η προσπάθεια των Αμερικανών να μεταφέρουν τα προβλήματά τους μακριά από τη δική τους χώρα, όπως είναι γνωστή και η πάγια τακτική όλων ανεξαιρέτα των ελληνικών κυβερνήσεων να δέχονται αδιαμαρτύρητα κάθε τέτοια απόφαση χωρίς να υπολογίζουν τους κινδύνους που ενέχουν για το λαό μας.

Οι διαβεβαιώσεις των υπευθύνων ότι δεν συντρέχει κανένας απολύτως κίνδυνος γιατί υπάρχει τεχνογνωσία και εμπειρία από τη μεριά τους, δεν πείθουν κανένα. Έχει ήδη ανακοινωθεί ότι η διαδικασία της υδρόλυσης εν πλω γίνεται για πρώτη φορά, χωρίς προηγούμενη εμπειρία. Η δε πίεση χρόνου που υπάρχει, σε συνδυασμό με τις τεράστιες ποσότητες τόσο επικίνδυνων φορτίων αλλά και ο κλειστός χαρακτήρας της Μεσογείου δημιουργούν απόλυτα δικαιολογημένες ανησυχίες. Ανησυχίες που εντείνονται παραπέρα με τις δηλώσεις του Οργα-

Είναι σαφές ότι, για άλλη μια φορά, η ελληνική κυβέρνηση δέχεται, δικαιολογεί και καλύπτει πλήρως τις επιλογές των ιμπεριαλιστών αδιαφορώντας προκλητικά για τις έντονες διαμαρτυρίες Ελλήνων πολιτών και μαζικών φορέων όλης της χώρας. Μοναδική της έννοια είναι η αναβάθμιση του ρόλου της ελληνικής πλουτοκρατίας για τη συμμετοχή της στη μοιρασιά της λείας από την καταλήστευση του πλούτου άλλων χωρών και λαών. Κι αυτό γίνεται, συνήθως, σε βάρος της ειρήνης ή του περιβάλλοντος και πάντα σε βάρος των λαϊκών αναγκών και δικαιωμάτων για τα οποία, υποτίθεται, κόπτεται ενώ καθημερινά τα συνθλίβει με τις επιλογές της.

Το όλο θέμα ξεσήκωσε, όπως ήταν φυσικό, θύελλα αντιδράσεων. Την 1η Ιούλη το Δ.Σ. του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Ζακύνθου διοργάνωσε σύσκεψη με θέμα την καταστροφή των χημικών της Συρίας στη Μεσόγειο. Στην ανακοίνωσή του κατ'άγγειλε ότι η διαδικασία καταστροφής τους θα πραγματοποιηθεί 200 μίλια νοτιοδυτικά των νησιών Στροφάδων, δήλωσε την κατηγορηματική αντίθεσή του γι'

αυτό και κατηγόρησε την ελληνική κυβέρνηση και όσα κόμματα στηρίζουν τις επιλογές της ΕΕ, καθώς και τα ελληνικά ΜΜΕ για την αποσιώπηση και υποβάθμιση του θέματος. Κάλεσε δε το λαό του νησιού, τα σωματεία και τους φορείς να εμποδίσουν αυτό το έγκλημα.

Παρόμοιες αντιδράσεις υπήρξαν και στην Κρήτη, όπου οι κάτοικοι αντέδρασαν με κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις.

Επίσης, 9 Κομμουνιστικά Κόμματα, ανάμεσά τους και το ΚΚΕ με κοινή ανακοίνωσή τους εκφράζουν την κατηγορηματική αντίθεσή τους για το ζήτημα, καταγγέλλουν ότι το όλο σχέδιο προμοδοτείται από τεράστια επιχειρηματικά συμφέροντα και καλούν τους λαούς της Μεσογείου να αντιταχθούν στα επικίνδυνα αυτά σχέδια.

Είναι χαρακτηριστική η επωδός με την οποία η κ. Άστον κλείνει την επιστολή της: «Η επιχείρηση στοχεύει να αποτρέψει την επανάληψη της χρήσης των χημικών όπλων εναντίον του συριακού λαού».

Δηλαδή, οι αμερικανο-ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές συνεργάστηκαν χωρίς πρόβλημα για πολλά χρόνια με την κυβέρνηση Άσαντ, και ξαφνικά ανακάλυψαν ότι είναι ένας δικτάτορας που καταπιέζει το λαό του και πρέπει να ανατραπεί. Αφού, με τη γνωστή μέθοδο τους της δημιουργίας και εκμετάλλευσης τεχνητής έντασης, αιματοκύλησαν το λαό της Συρίας, τώρα καμώνονται ότι ενδιαφέρονται για την ασφάλειά του. Το αποτέλεσμα είναι να βάζουν σε τρομακτικό κίνδυνο όχι μόνο το συριακό αλλά και τους λαούς όλης της Μεσογείου επιλέγοντας την περιοχή για την εναπόθεση και καταστροφή του χημικού οπλοστασίου της Συρίας. Ένα οπλοστάσιο το οποίο, εν πολλοίς, οι ίδιοι πρόθυμα πουλάνε σε όλα τα κράτη ανά την υφήλιο, μαζί και στη Συρία, για την αύξηση των κερδών των μονοπωλιακών τους ομίλων.

Και έτσι θα συνεχίσουν να κάνουν ώσπου οι λαοί αποφασίσουν να τους σταματήσουν.

Η ΕΕΔΔΑ, σε ανακοίνωση που εξέδωσε, κάλεσε τον ελληνικό λαό να βρίσκεται σε επαγρύπνηση και να οργανώσει την αντίστασή του για να αποτρέψει μια τέτοια διαδικασία που θα έχει απρόβλεπτες συνέπειες για το περιβάλλον της περιοχής και θα βάλει σε κίνδυνο την ειρήνη αλλά και τη δημόσια υγεία τη δική του και των υπόλοιπων λαών.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Η Ελληνική Επιτροπή για τη Διεθνή Ύφεση και Ειρήνη (ΕΕΔΥΕ), η Ελληνική Επιτροπή Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης (ΕΕΔΔΑ), το Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο (ΠΑΜΕ), η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας (ΟΓΕ) και το Μέτωπο Αγώνα Σπουδαστών (ΜΑΣ) με τη σημερινή μαζική παράσταση διαμαρτυρίας καταδικάζουμε έντονα τις συνεχιζόμενες δολοφονικές επιθέσεις των ισραηλινών αρχών στη Λωρίδα της Γάζας και τα άλλα παλαιστινιακά εδάφη, με συνέπεια το θάνατο δεκάδων αμάχων μεταξύ των οποίων και πολλών παιδιών.

Καταγγέλλουμε τη σχεδιαζόμενη χερσαία επίθεση ενάντια στον παλαιστινιακό λαό και την κλιμάκωση της εγκληματικής δράσης του ισραηλινού κράτους, το οποίο στηρίζεται πολιτικά, στρατιωτικά και οικονομικά από την Ευρωπαϊκή Ένωση και τις ΗΠΑ με σκοπό την επιβολή των μονοπωλιακών συμφερόντων στην περιοχή.

Οι αγωνιστικοί φορείς του εργατικού, νεολαιίστικου, γυναικείου και αντιιμπεριαλιστικού-φιλειρηνικού κινήματος της χώρας μας εκφράζουμε τη σταθερή αλληλεγγύη μας στους Παλαιστίνιους, καταδεικνύουμε την υποκρισία όσων εξισώνουν τους θύτες με τα θύματα και τη συνενοχή όσων κυβερνήσεων και κομμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης παζαρεύουν «γεωστρατηγικά οφέλη» με το αίμα των λαών και αναβαθμίζουν πολύπλευρα τις σχέσεις τους με το Ισραήλ.

Απαιτούμε άμεσα:

- ▶ Να σταματήσουν άμεσα οι συνεχιζόμενες αεροπορικές επιδρομές ενάντια στο λαό της Παλαιστίνης
- ▶ Να αποχωρήσει ο ισραηλινός στρατός κατοχής και οι έποικοι από τα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη
- ▶ Να απελευθερωθούν όλοι οι πολιτικοί κρατούμενοι από τις ισραηλινές φυλακές και να επιστρέψουν όλοι οι Παλαιστίνιοι στις εστίες τους
- ▶ Να ακυρωθούν τα στρατιωτικά γυμνάσια και όλες οι συμφωνίες στρατιωτικής συνεργασίας με το Ισραήλ
- ▶ Ανεξάρτητο, βιώσιμο, πλήρως κυρίαρχο παλαιστινιακό κράτος στα σύνορα του 1967, με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμ

Αθήνα, 11-7-2014

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟ ΛΑΟ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Στις 11 Ιούλη, η Ελληνική Επιτροπή Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης (ΕΕΔΔΑ), η Ελληνική Επιτροπή για τη Διεθνή Ύφεση και την Ειρήνη (ΕΕΔΥΕ), η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας (ΟΓΕ), το Μέτωπο Αγώνα Σπουδαστών (ΜΑΣ) και το Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο (ΠΑΜΕ) πραγματοποίησαν παράσταση διαμαρτυρίας έξω από την πρεσβεία του Ισραήλ.

Τα μέλη και οι φίλοι της ΕΕΔΔΑ συσπειρώθηκαν γύρω από το πανό της που έγραφε το σύνθημα «Παλαιστίνη ανεξάρτητη, κυρίαρχη, ελεύθερη» και μαζί με όλους τους συμμετέχοντες στη διαμαρτυρία φώναξαν συνθήματα για να σταματήσουν αμέσως οι βομβαρδισμοί της Γάζας από τον ισραηλινό στρατό, να πάψουν οι επιθέσεις ενάντια στη Δυτική Όχθη, να διαλυθούν όλοι οι εποικισμοί και να απελευθερωθούν όλοι οι παλαιστίνιοι πολιτικοί κρατούμενοι στις φυλακές του Ισραήλ. Κατάγγειλαν το ρόλο των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ και ΕΕ και διατράνωσαν την αλληλεγγύη τους με τον παλαιστινιακό λαό. Αντιπροσωπεία αποτελούμενη από τους προέδρους των οργανώσεων που διοργάνωσαν τη διαμαρτυρία θέλησαν να παραδώσουν στην πρεσβεία του Ισραήλ επιστολή διαμαρτυρίας. Από την πρεσβεία δε δέχτηκαν να παραλάβουν την επιστολή, ενώ ύστερα από συνηνοήσεις μαζί τους οι ισχυρές μονάδες της αστυνομίας που «φυλούσαν» την πρεσβεία δεν επέτρεψαν καν να τοιχοκολληθεί, πράγμα που την ίδια μέρα κιάλας οι διοργανωτές κατάγγειλαν με Δελτίο Τύπου στον τύπο.

5
ΝΟΕΜΒΡΗΣ
2014

ΤΙΜΗ ΣΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΡΑΗΛΙΝΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ

Στις 29 Ιούλη, η Διπλωματική Αντιπροσωπεία της Παλαιστίνης στην Αθήνα πραγματοποίησε μνημόσυνο για τα θύματα της συνεχιζόμενης επίθεσης της κυβέρνησης του Ισραήλ στη Λωρίδα της Γάζας.

Από την ΕΕΔΔΑ τα θύματα τίμησαν η Πρόεδρός της και η Γενική Γραμματέας, που συνομίλησαν με τον Πρέσβη και τους άλλους αξιωματούχους, υπέγραψαν στο βιβλίο που είχε ανοιχτεί και παρέδωσαν ανάλογο κείμενο.

Παραθέτουμε το κείμενο που παραδόθηκε.

Προς τη Διπλωματική Αντιπροσωπεία της Παλαιστίνης, Αθήνα

Αθήνα, 29.7.2014

Η Ελληνική Επιτροπή Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης (ΕΕΔΔΑ) τιμά τα θύματα της συνεχιζόμενης βαρβαρότητας της ισραηλινής κυβέρνησης, που στη συντριπτική τους πλειοψηφία είναι άμαχοι, γυναίκες και παιδιά. Εκφράζουμε τα πιο θερμά μας συλλυπητήρια στις οικογένειες των θυμάτων και τη συμπαράστασή μας στους τραυματίες και σε όλους εκείνους που έχουν χάσει τα σπίτια και τα υπάρχοντά τους.

Καταγγέλλουμε με αγανάκτηση την επιδρομή και τους βομβαρδισμούς του ισραηλινού στρατού στη Λωρίδα της Γάζας και τις επιθέσεις στρατού και εποίκων στη Δυτική Όχθη.

Εκφράζουμε την αμέριστη αλληλεγγύη μας στον παλαιστινιακό λαό και στον αγώνα του για μια Παλαιστίνη ελεύθερη, ανεξάρτητη και κυρίαρχη.

Για την ΕΕΔΔΑ, Η Πρόεδρος Δέσποινα Μάρκου, Η Γενική Γραμματέας Ευγενία Παπαμακαρίου

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΠΡΕΣΒΗ

Στα πλαίσια της καμπάνιας που ξεκίνησε στα μέσα Σεπτέμβρη 2014 η ΕΕΔΔΑ, πραγματοποιήθηκε στις 25 Σεπτέμβρη επίσκεψη στη Διπλωματική Αντιπροσωπεία της Παλαιστινιακής Αρχής στην Αθήνα. Η αντιπροσωπεία της ΕΕΔΔΑ αποτελείτο από την Πρόεδρο και τη Γενική Γραμματέα, που συζήτησαν με τον Πρέσβη για τις πιο πρόσφατες εκδηλώσεις αλληλεγγύης. Επίσης τον ενημέρωσαν και για την καμπάνια «Βοηθήστε τα παιδιά της Παλαιστίνης», καθώς και για άλλες δραστηριότητες που πρόκειται να γίνουν.

Το κλίμα ήταν πολύ φιλικό και ο Πρέσβης ευχαρίστησε για μια ακόμα φορά για την αλληλεγγύη προς τον αγωνιζόμενο παλαιστινιακό λαό.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Πραγματοποιήθηκε με μεγάλη επιτυχία η εκδήλωση αλληλεγγύης που διοργάνωσε η ΕΕΔΔΑ στα γραφεία της στις 3 Σεπτέμβρη για τις εξελίξεις στην Παλαιστίνη. Την εισήγηση έκανε ο Άκελ Τακάζ, πρόεδρος της παλαιστινιακής Επιτροπής Ειρήνης και Αλληλεγγύης, που αναφέρθηκε στα πρόσφατα τραγικά γεγονότα στη Λωρίδα της Γάζας και στη Δυτική Όχθη, στο ρόλο των ιμπεριαλιστών στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και στον ηρωικό αγώνα του παλαιστινιακού λαού. Ακολούθησε πλήθος ερωτήσεων από την πλευρά των παρευρισκόμενων, καθώς και συζήτηση για τις δραστηριότητες αλληλεγγύης που θα πρέπει να αναλάβει η ΕΕΔΔΑ για την Παλαιστίνη, αφού το παλαιστινιακό πρόβλημα είναι κύρια πρόβλημα κατοχής και δε λύνεται με μια κατάπαυση του πυρός, που ποτέ δεν ξέρουμε πόσο θα διαρκέσει. Στο τέλος της εκδήλωσης οι παρευρισκόμενοι ενέκριναν ομόφωνα το παρακάτω ψήφισμα διαμαρτυρίας και αλληλεγγύης που επιδόθηκε στον Άκελ Τακάζ.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

Τα μέλη και οι φίλοι της Ελληνικής Επιτροπής Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης (ΕΕΔΔΑ), που παραβρισκόμαστε σήμερα, 3 Σεπτέμβρη του 2014, σε εκδήλωση αλληλεγγύης με το λαό της Παλαιστίνης, καταδικάζουμε την πολιτική βίας κατά του παλαιστινιακού λαού στη Δυτική Όχθη και στη Λωρίδα της Γάζας από την κυβέρνηση του Ισραήλ.

Καταδικάζουμε τους εκτεταμένους βομβαρδισμούς που ισοπέδωσαν τη Γάζα και κόστισαν τη ζωή σε πάνω από 2000 Παλαιστίνιους άμαχους, ανάμεσά τους πολλά παιδιά, γυναίκες και ηλικιωμένους, καθώς και τις επιθέσεις, τις συλλήψεις, τη φυλάκιση χωρίς την απαγγελία κατηγοριών, τη συνεχιζόμενη κατεδάφιση σπιτιών Παλαιστινίων, την επέκταση των εποικισμών στη Δυτική Όχθη, καθώς και τον εδώ και 7 χρόνια αποκλεισμό της Γάζας.

Καταγγέλλουμε τη στάση των ιμπεριαλιστών, ΗΠΑ και Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά και τον ΟΗΕ που στηρίζουν ο καθένας με τον τρόπο του την ισραηλινή κυβέρνηση, καθώς και την ελληνική συγκυβέρνηση που εξακολουθεί να κλείνει συμφωνίες, στρατιωτικές και εμπορικές, με το Ισραήλ.

Απαιτούμε:

- ▶ Την άμεση απελευθέρωση των συλληφθέντων Παλαιστινίων και όλων των πολιτικών κρατούμενων στις ισραηλινές φυλακές
- ▶ Τον άμεσο τερματισμό των ισραηλινών εποικισμών στη Δυτική Όχθη
- ▶ Τον χωρίς όρους τερματισμό του αποκλεισμού της Λωρίδας της Γάζας
- ▶ Το δικαίωμα των Παλαιστινίων προσφύγων να επιστρέψουν στον τόπο τους

Για μια Παλαιστίνη ανεξάρτητη, κυρίαρχη, ειρηνική, με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμ, στα σύνορα του 1967.

Αθήνα, 3-9-2014

ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΑΝ ΤΗ ΧΩΡΑ

Με επιτυχία έληξαν οι απεργίες τόσο των εργατών στα ορυχεία πλατίνας όσο και των μεταλλεργατών της Νότιας Αφρικής. Και συγκεκριμένα, δεν πρόλαβε να λήξει καλά καλά η πεντάμηνη απεργία των 70.000 εργατών στα ορυχεία πλατίνας, και την απεργιακή «σκυτάλη» πήραν οι μεταλλεργάτες της Νότιας Αφρικής απαιτώντας και αυτοί από την πλευρά τους αυξήσεις στους μισθούς πείνας και εξαθλίωσης που επικρατούν στη χώρα.

Μόλις μία βδομάδα μετά τη νίκη της 5μηνης απεργίας των εργατών στα ορυχεία πλατίνας, 200.000 με-

Τα αποτελέσματα του αγώνα...

Ο αγώνας των απεργών έφερε αποτελέσματα. Οι απεργοί κατάφεραν να αποσπάσουν αυξήσεις στους μισθούς τους κατά 10% για τα επόμενα τρία χρόνια για τους χαμηλότερα αμειβόμενους εργάτες. Αρχικά η NUMSA διεκδικούσε αυξήσεις 12-15%, ενώ οι εργοδότες πρότειναν μόλις ένα 7%. Είχαν προηγηθεί πολύμηνες διαπραγματεύσεις με εκπροσώπους της βιομηχανίας, αλλά και της δημόσιας επιχείρησης ηλεκτρισμού ESKOM, πολλοί εργαζόμενοι της οποίας, σε εργοτάξιο στο Λιμπόπο, βρέθηκαν αντιμέτωποι με ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις που χρησιμοποίησαν σφαίρες από καουτσούκ για να διαλύσουν τη συγκέντρωση των απεργών.

...και τα ψέματα των εργοδοτών

Παρά τα ψέματα των εργοδοτών ότι δήθεν «δε βγαίνουν» και πως είναι αναγκασμένοι να κρατάνε τους μισθούς σε χαμηλά επίπεδα, τόσο στον τομέα του μετάλλου, όσο και στο σύνολο του ιδιωτικού τομέα, αυτοί έχουν αποκομίσει

τεράστια κέρδη τα τελευταία χρόνια. Για παράδειγμα, το 2010 τα κέρδη στον κατασκευαστικό τομέα ανήλθαν σε 332 δις ραντ (περίπου 23 δις ευρώ), ενώ στον τομέα των μεταλλευτικών εταιριών είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα της ArcelorMittal που αύξησε τα έσοδά της κατά περίπου 6 δις ευρώ και τα κέρδη της κατά 23% μέσα στο 2013.

Συμπαράσταση από το COSATU και το Νοτιοαφρικανικό ΚΚ

Σε μήνυμα συμπαράστασής του στους απεργούς, ο γενικός γραμματέας του Κογκρέσου Νοτιοαφρικανικών Συνδικάτων COSATU, Ζουελινζίμα Βάβι σημείωσε πως «οι εργαζόμενοι στη Νότια Αφρική δεν έχουν λόγο να γιορτάσουν τα 20 χρόνια ελευθερίας γιατί δεν είναι ελεύθεροι. Οι εργαζόμενοι παραμένουν παγιδευμένοι σε

ταλλεργάτες, μέλη του NUMSA (Εθνική Ένωση Μεταλλεργατών Νότιας Αφρικής) ξεκίνησαν την 1η Ιούλη τον απεργιακό τους αγώνα με μαζικές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις στη χώρα.

Χιλιάδες ήταν οι απεργοί που κατέβαιναν μαζικά και δυναμικά σε διαδηλώσεις σε κεντρικές περιοχές πόλεων όπως το Γιοχάνεσμπουργκ, το Ντέρμπαν, το Πορτ Ελιζαβεθ, το Ανατολικό Λονδίνο και το Κέιπ Τάουν.

Πάντως, η πολυήμερη απεργία άσκησε μεγάλη πίεση συνολικά σε 12.000 εταιρίες, μεταξύ των οποίων και μεγάλες πολυεθνικές, όπως οι αυτοκινητοβιομηχανίες Τογιότα και Τζένεραλ Μότορς. Εκτός από τη βελτίωση των μισθών, οι εργάτες διεκδίκησαν και συνολική βελτίωση των συνθηκών δουλειάς και στεγαστικό επίδομα 1.000 ραντ (70 ευρώ).

μισθούς πείνας. Οι άνθρωποι που γιορτάζουν την ελευθερία είναι τα αφεντικά», και πρόσθεσε πως η απεργία δεν είναι παρά «ένας πολιτικός αγώνας για αξιοπρεπείς μισθούς».

Λίγο νωρίτερα, ο Γενικός Γραμματέας του Νοτιοαφρικανικού ΚΚ (SACP), Μπλέιντ Ντζιμάντε, μιλώντας σε εκπροσώπους της Εθνικής Ένωσης Μεταλλωρύχων (NUM) στο Γιοχάνεσμπουργκ, σημείωσε πως η οικονομία της Νότιας Αφρικής χρειάζεται «ένα μεγάλο ταρακούνημα». Σημείωσε ακόμα ότι ένα σημαντικό κομμάτι της πλουτοκρατίας καλοπερνά, απομυζώντας το μόχθο του νοτιοαφρικανικού λαού, που εξακολουθεί να στενάζει από τη φτώχεια και τις στερήσεις βασικών αγαθών και υπηρεσιών, δύο δεκαετίες μετά το τέλος του ρατσιστικού καθεστώτος του Απαρτχάιντ.

Επιδιώκεται η αναβάθμιση της θέσης της αστικής τάξης

Πάντως, παρά το αποτέλεσμα, δεν υπάρχει κανένα περιθώριο εφησυχασμού για τους εργάτες. Η αστική τάξη επιδιώκει να αναβαθμίσει τη θέση της και να συμμετάσχει ακόμα πιο δραστήρια στα ιμπεριαλιστικά παζάρια. Και αυτό φαίνεται ξεκάθαρα και από τη συμμετοχή της Νότιας Αφρικής στην ομάδα BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα, Νότια Αφρική) ήδη από τον Απρίλη του 2011, που πρόσφατα προχώρησε και στη δημιουργία Αναπτυξιακής Τράπεζας και Αποθεματικού Ταμείου, προκειμένου να αντιμετωπίσει τους οξέυτατους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς σε όφελος των μονοπωλίων τους κόντρα σε ΗΠΑ, Ευρωπαϊκή Ένωση και Ιαπωνία.

Η ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΟΥΚΡΑΝΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ 20ο ΣΤΟΝ 21ο ΑΙΩΝΑ

Η μετάβαση της Ουκρανίας από τον 20ο στον 21ο αιώνα μοιάζει με των υπόλοιπων χωρών του σοσιαλιστικού στρατοπέδου. Μόνο που αυτή είναι πιο ματωμένη, ενέχει περισσότερους κινδύνους για ολόκληρη τη Βαλκανική και το μέλλον της είναι, τουλάχιστον προς το παρόν, απροσδιόριστα ζοφερό.

Στις αρχές του περασμένου αιώνα, καθώς αποδυναμώνονται οι φεουδαρχικές δομές της χώρας και ο καπιταλισμός αναπόφευκτα δυναμώνει, ο ουκρανικός λαός βρίσκεται μπροστά στο δίλημμα ποιο δρόμο να επιλέξει. Επιλέγει την κοινή πάλη με τα σοβιέτ της Ρωσίας ενάντια στον τσαρισμό και τους εκμεταλλευτές καπιταλιστές.

Η επιτυχία της Ρωσικής Επανάστασης επιδρά και στην Ουκρανία, πολλές πόλεις της οποίας, όπως η Οδησσός, το Κίεβο, το Τσερνίγκοφ αλλά και πολλές πό-

λεις της περιοχής του Ντονμπάς αποφασίζουν να περάσουν στην εξουσία των σοβιέτ. Όμως, η ειρηνική μετάβαση από το ένα σύστημα στο άλλο υπήρξε πολύ σύντομη. Στις 27 Γενάρη του 1918 Γερμανοί και Αυστροούγγροι ξεκίνησαν την κατάληψη της Ουκρανίας. Στην εκστρατεία αυτή, για να μην ξεχνιόμαστε, βοήθησε και η δική μας χώρα με την τότε κυβέρνησή της.

Όταν ο ουκρανικός λαός εκδίωξε τους εισβολείς, ξεκίνησε από την αρχή την ανοικοδόμηση της οικονομίας του και το 1922 με το Πανουκρανικό Συνέδριό του τάχθηκε υπέρ της δημιουργίας ενιαίου κράτους με την ΕΣΣΔ.

Όμως, τα βάσανα του ουκρανικού λαού δεν τέλειωσαν εδώ. Στη διάρκεια της φασιστικής εισβολής, η ηρωική άμυνα του Κιέβου και της Οδησσού βοήθησε τον Κόκκινο Στρατό να ματαιώσει την κεραυνοβόλα προέλαση των χιτλερικών προς τη Μόσχα,

την Κριμαία και τον Καύκασο. Οι χιτλερικοί, όμως, κατάφεραν να καταλάβουν την Ουκρανία, να τη διαμελίσουν και να επιβάλουν παντού καθεστώς τρόμου, εξοντώνοντας περίπου 5 εκατομμύρια ανθρώπους και στέλνοντας άλλα 2 εκατομμύρια σε καταναγκαστικά έργα στην Ευρώπη. Στα εγκλήματα αυτά πήραν μέρος και οι Ουκρανοί αστοί εθνικιστές, ανάμεσά τους άτομα που σήμερα ακόμα υμνούν οι εθνικιστές.

Με την ήττα των γερμανικών στρατευμάτων στο Στάλινγκραντ ξεκίνησε η απελευθέρωση της Ουκρανίας και η ανοικοδόμησή της σε σοσιαλιστική βάση, η οποία ανακόπηκε το 90-91 με τη διάλυση της ΕΣΣΔ, φέρνοντάς την ξανά στην αγκαλιά του καπιταλισμού.

Από κει και πέρα δεν ήταν καθόλου δύσκολη η αναβίωση του εθνικισμού και όλων όσα συνεπάγεται η βάρβαρη εκμετάλλευση του ανθρώπου. Όλοι εκείνοι

που είχαν ληστέψει τον πλούτο της χώρας θησαυρίζοντας στις πλάτες του ουκρανικού λαού, διάλεξαν στρατόπεδα και χωρίστηκαν σε φιλοδυτικούς και φιλορώσους. Με τον ίδιο τρόπο χωρίστηκε και η ουκρανική αστική τάξη. Ένα τμήμα της εκτίμησε ότι τα οφέλη της από μια συνένωση της Ουκρανίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση θα ήταν μεγαλύτερα. Ένα άλλο, στοχεύοντας σε στενότερες σχέσεις με τη Ρωσία και ένταξη της χώρας τους στην τελωνειακή ένωση που έχει συγκροτηθεί από κράτη της Ευρασίας, επέλεξε τη ρωσική αγορά.

Έτσι, ξεκίνησε η μετάβαση της Ουκρανίας προς τη «δημοκρατία» με τις εκλογές σαν το απαύγασμά της.

Το 2004, τις προεδρικές εκλογές κέρδισε ο Βίκτορ Γιανούκοβιτς, εκπρόσωπος του φιλορωσικού κόμματος. Η αντιπολίτευση τον κατηγορήσε για εκτεταμένη νοθεία, κύρια στην ανατολική Ουκρανία και ο φιλοδυτικός Βίκτορ Γιούστσενκο, αρχηγός της ενωμένης αντιπολίτευσης, ζήτησε την επανάληψη του δεύτερου γύρου των εκλογών. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές έστησαν και στήριξαν τη λεγόμενη «πορτοκαλί επανάσταση» με πακτωλό χρημάτων για την προετοιμασία των δυνάμεων της αντιπολίτευσης, με αποστολές υψηλόβαθμων διπλωματών τους για πολιτική στήριξή τους, ακόμα και με μισθοφόρους. Έτσι καθοδηγήθηκε η νίκη του Γιούστσενκο και των συνεργατών του όπως η Γιούλια Τιμοσένκο, μετέπειτα πρωθυπουργός και αργότερα έγκλειστη στις φυλακές με κατηγορίες για εκτεταμένη διαφθορά.

Στις εκλογές του 2010 για την προεδρεία της Ουκρανίας, τον Γιούστσενκο διαδέχθηκε ξανά ο Γιανούκοβιτς. Στα χρόνια που ακολούθησαν, ο Γιανούκοβιτς προσπάθησε να αποκτήσει υπερεξουσίες ενώ, συγχρόνως, έκανε και τα παζάρια του με την ΕΕ. Και ενώ όλα έδειχναν ότι θα έκλεινε συμφωνία ελεύθερου εμπορίου με τους Ευρωπαίους, ξαφνικά το Νοέμβριο του 2013, πιεσμένος από το μεγαλύτερο κομμάτι φιλορώσων κεφαλαιοκρατών, που έβλεπαν τα συμφέροντά τους να κινδυνεύουν από μια συμφωνία με την ΕΕ, έκανε πίσω. Ήταν τότε που άρπαξαν την ευκαιρία οι Ρώσοι καπιταλιστές προσφέροντας

δάνεια και μειωμένη τιμή του φυσικού αερίου. Και ήταν τότε που, με τη σειρά τους, οι φιλοδυτικοί αντέδρασαν. Με την ανοιχτή στήριξη και επέμβαση των ΗΠΑ και της ΕΕ στα εσωτερικά της χώρας, φτάσαμε στα αιματηρά γεγονότα και τις άκρως επικίνδυνες εξελίξεις για το μέλλον όχι μόνο της Ουκρανίας αλλά ολόκληρης της περιοχής. Γιατί στο στόχαστρό τους έχουν μπει και οι πρώην σοβιετικές δημοκρατίες Αρμενίας, Αζερμπαϊτζάν, Λευκορωσίας, Γεωργίας, Μολδαβίας.

Από κει και πέρα, στο χορό μπήκαν όλοι όσοι έβλεπαν την Ουκρανία σαν μια ακόμα ευκαιρία και λόγω της σημαντικής γεωπολιτικής της θέσης, να μεγαλώσουν τη σφαίρα επιρροής τους, να εκμεταλλευτούν το πλούσιο έδαφος και υπέδαφός της και, με την καταλήστευση του τερά-

στιου εργατικού δυναμικού της των 45 εκατομμυρίων, να αυξήσουν τα κέρδη τους. Αμερικανοί και Ευρωπαίοι, σε μια εύθραυστη και πιθανά προσωρινή συμμαχία, ανταγωνίζονται την καπιταλιστική πια Ρωσία, που αντιδρά γιατί αισθάνεται να αποκόβεται από αυτό που θεωρεί ζωτικό της χώρο, για το ποιος θα καρπωθεί τα περισσότερα οφέλη.

Τα σενάρια για τη διχοτόμηση της Ουκρανίας σε δυτικό τμήμα προς την ΕΕ και ανατολικό προς τη Ρωσία, συνεχώς κερδίζουν έδαφος παρά τις περί του αντιθέτου δηλώσεις όλων. Στην προσπάθεια αυτή αναζητούν και βρίσκουν πρόθυμη στήριξη από τους Ουκρανούς εθνικιστές, που τους ονομάζουν «μαχητές της ελευθερίας» και φασίστες τους επονομαζόμενους «Δεξιό Τομέα» με τους οποίους έρχονται σε δη-

μόσιες, επίσημες επαφές και συνεννοήσεις.

Στο χορό μπήκε και η ελληνική κυβέρνηση ελπίζοντας, με τη σειρά της, να μαζέψει τα ψίχουλα που θα πέσουν από τους «μεγάλους» για χάρη της δικής μας αστικής τάξης. Και στην εγκληματική της ανάμιξη και συμμετοχή, ξεχνά τα δικαιώματα του ελληνικού λαού για μια ειρηνική συνύπαρξη με τους γύρω λαούς.

Ο Έλληνας πρωθυπουργός, Α. Σαμαράς, σε συνάντησή του με τον Γενικό Γραμματέα του NATO στην Αθήνα στις αρχές του χρόνου, όχι μόνο υπερασπίστηκε το NATO και ύμνησε το ρόλο του σε ολόκληρο τον πλανήτη, αλλά ανερωθρίαστα δήλωσε «η Ουκρανία δείχνει πόσο σημαντική είναι μια συμμαχία που προσφέρει σταθερότητα και ασφάλεια, όπως το NATO». Όταν τόσο ο

ίδιος όσο και ο λαός μας γνωρίζουν πολύ καλά την ανάμιξη του NATO στα αιματηρά γεγονότα της Ουκρανίας, το διαμελισμό της και τον κίνδυνο που προκαλεί η κατάσταση όπως διαμορφώνεται εκεί για ολόκληρη την περιοχή. Όταν γνωρίζει πολύ καλά αλλά κρύβει ακόμα καλύτερα τα δεινά που έχει φέρει παντού στον κόσμο αυτή η συμμαχία.

Οι εξελίξεις είναι ραγδαίες. Καθένας προσπαθεί να προηγηθεί των άλλων. Οι NATOικοί ετοιμάζουν στρατιωτικές ασκήσεις στα εδάφη της Πολωνίας, Λιθουανίας και Ουκρανίας σαν ανταπάντηση στις κινήσεις του ρωσικού στρατού. Όλοι συναντιούνται με όλους για να συνεννοηθούν για τις εξελίξεις στην Ουκρανία και για να επιβάλουν κυρώσεις ενάντια στη Ρωσία. Το Ευρωκοινοβούλιο συνεδριάζει για να άρει

τους δασμούς των Ουκρανών εξαγωγών σιδήρου, χάλυβα, γεωργικών προϊόντων και μηχανημάτων. Για να προστατέψει, δηλαδή, τους Ουκρανούς κεφαλαιοκράτες, την ίδια στιγμή που ξεκληρίζει τους παραγωγούς της ΕΕ και, πρώτους από όλους, τους Έλληνες παραγωγούς.

Για το ζήτημα της Ουκρανίας η διαμάχη μαίνεται ανάμεσα στα αντίπαλα στρατόπεδα. Ο Γιού-στσενκο κατηγορεί τον Γιανούκοβιτς και τις ρωσικές μυστικές υπηρεσίες ότι ευθύνονται για δολοφονίες σε ουκρανικά εδάφη. Ο Ουκρανός γενικός εισαγγελέας, σε κοινή συνέντευξη Τύπου με τους επικεφαλής του υπουργείου Εσωτερικών και της κρατικής μυστικής υπηρεσίας ασφαλείας, κατηγορούν τις ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας της περιοχής του Μπερκούτ καθώς και ρωσικές μυστικές υπηρεσίες για το θάνατο πάνω από 100 ανθρώπων. Οι Ρώσοι διαψεύδουν και δημοσιοποιούν υποκλοπή τηλεφωνικής συνομιλίας στην οποία ο Εσθονός υπουργός Εξωτερικών βεβαιώνει την τότε επικεφαλής της διπλωματίας της ΕΕ, Κάθριν Άστον, ότι ήταν οι φασιστικές ομάδες του Δεξιού Τομέα που έδρασαν για τις δολοφονίες.

Όσο για τον ουκρανικό λαό, αυτός είναι το μοναδικό θύμα της διαπάλης. Η νέα κυβέρνηση που του επιβλήθηκε ξεκίνησε με το «καλημέρα» σειρά μέτρων που τον στραγγαλίζουν οικονομικά. Πρώτα διπλασίασε την τιμή του φυσικού αερίου για τα λαϊκά νοικοκυριά και μετά ανακοίνωσε ότι, για να επιτύχει το δάνειο ύψους 18 δις δολαρίων από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, επιβάλλεται να παγώσει μισθούς και συντάξεις και να περικόψει όλα τα δικαιώματα των εργαζομένων, όσα δηλαδή τους έχουν απομείνει.

Μετά οι Αμερικανοί προσφέρουν «δάνειο» 1 δις δολαρίων για την «εθνική ακεραιότητα, ανεξαρτησία, δημοκρατία και οικονομική σταθερότητα της Ουκρανίας». Το δάνειο περιλαμβάνει εγγυήσεις για το δανεισμό και κυρώσεις κατά προσώπων, κύρια της προηγούμενης κυβέρνησης. Συγχρόνως κάνουν έκκληση προς τον Ουκρανό πρόεδρο να πάρει μέτρα για να εξασφαλίσει την τροφοδοσία της ΕΕ με φυσικό αέριο και ο Αμερικανός υπουργός Εξωτερικών καλεί τους ομολόγους

του της ΕΕ να... απεξαρτηθούν από το ρωσικό φυσικό αέριο. Εδώ χαλάει η σούπα. Η έκκληση έρχεται σε αντίθεση με τα συμφέροντα της Γερμανίας, οι μονοπωλιακοί όμιλοι της οποίας έχουν ιδιαίτερες σχέσεις με ρωσικούς ενεργειακούς ομίλους. Φανερώνει, επίσης, την προσπάθεια των ΗΠΑ να πλασάρουν το δικό τους σχιστολιθικό αέριο μαζί με την τεχνολογία που το συνοδεύει.

Η ΕΕ προσφέρει, με τη σειρά της, δάνειο ύψους 11 εκατ. ευρώ σαν οικονομική στήριξη της ουκρανικής πλουτοκρατίας για την καλύτερη ενίσχυση και διευκόλυνση της δράσης της και για να δώσει προτεραιότητα στον εκσυγχρονισμό των αγωγών μεταφοράς φυσικού αερίου και τη δημιουργία ζωνών ελεύθερων συναλλαγών.

Ο λαός της Κριμαίας, στο μεγαλύτερο μέρος του ρωσόφωνος, που αισθάνεται για χρόνια ότι καταπιέζεται από τους Ουκρανούς, τώρα φοβάται τα χειρότερα από μεριάς της αντιδραστικής κυβέρνησης του Κιέβου. Ξεσηκώνεται και με σημαίες στα χέρια, κάμποσοι από αυτούς κόκκινες με σφυροδρέπανα, ξεκινά αγώνα αυτονομίας, ζητώντας δημοψήφισμα για την προσάρτηση της περιοχής στη Ρωσία.

Ο ρωσικός στρατός εγκαθίσταται στα εδάφη της Κριμαίας. Νέες αντιδράσεις από όλες τις πλευρές. ΗΠΑ και ΕΕ ανακοινώνουν ότι δεν αναγνωρίζουν το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος. Το Ευρωκοινοβούλιο με ψήφισμά του τάσσεται υπέρ της αποχώρησης των ρωσικών στρατευμάτων από την περιοχή. Η καγκελάρια Α. Μέρκελ έμμεσα απειλεί τη Ρωσία ότι η στάση της δεν βοηθά ούτε την ίδια της την οικονομία. Ο Γάλλος πρόεδρος Φ. Ολάντ ονομάζει την προσάρτηση της Κριμαίας στη Ρωσία απαράδεκτη. Η ομάδα G8 αναστέλλει τη συμμετοχή της Ρωσίας στις συνεδριάσεις της. Η Ρωσία εφαρμόζει αντίποινα για τις κυρώσεις εναντίον της και απειλεί οικονομικά το Κίεβο θυμίζοντάς του με νόημα ότι οι χαμηλές τιμές που πληρώνει για το φυσικό αέριο ίσχυαν για το παρελθόν και ότι τώρα πρέπει να καταβάλλει μεγαλύτερο τίμημα επιστρέφοντας οφειλές 16 δις δολαρίων καθώς και δάνεια που του δίνονταν σαν ενοίκιο για τη βάση της Σεβαστούπολης.

Η νέα κυβέρνηση του Κιέβου προσπάθησε απελπισμένα να ματαιώσει το δημοψήφισμα με υποσχέσεις για υποτροφίες σε Ουκρανούς φοιτητές από το αμερικανικό ίδρυμα «Φουλμπράιτ». Στο παιχνίδι μπαίνουν και οι Τάταροι, που αποτελούν το 12% των κατοίκων της Κριμαίας.

Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος της Κριμαίας για την ανακήρυξή της σε αυτόνομη περιοχή ήταν συντριπτικό. Σταδιακά όλες οι βάσεις του στρατού και οι υποδομές της ουκρανικής χερσονήσου περνούν στη Ρωσία. Ουκρανοί εθνοφύλακες πραγματοποιούν γυμνάσια στα σύνορα με τη Ρωσία για εκφοβισμό και προειδοποίηση προς τις δυο πλευρές ενώ προετοιμάζονται νατοϊκά στρατιωτικά γυμνάσια χωρών που συνορεύουν με την Ουκρανία. Ο ΟΗΕ ανακήρυξε το δημοψήφισμα άκυρο από νομική άποψη. ΗΠΑ και ΕΕ θυμούνται ξαφνικά το διεθνές δίκαιο, που οι ίδιοι έχουν κουρελιάσει, και μιλούν για παραβίασή του. Παντελώς υποκριτικά ανακοινώνουν ότι «στον 21ο αιώνα δεν υπάρχει χώρος για αλλαγή συνόρων μέσω της δύναμης, της πυγμής και της επιβολής», παραλείποντας να θυμηθούν πώς άλλαξαν η Βαλκανική, η Μέση Ανατολή,

η Ασία, η Αφρική..... Στην ίδια γραμμή πλεύσης, ποιος άλλος; Η ελληνική κυβέρνηση μέσω του υπουργού Εξωτερικών, Ε. Βενιζέλου, που συντάσσεται με το διεθνές δίκαιο και το σεβασμό της εδαφικής ακεραιότητας των υφισταμένων συνόρων. Και πού κουράγιο να γελάσεις!

Οι ρωσόφωνοι της Ανατολικής Ουκρανίας ανακινούν θέμα δημοψηφίσματος όμοιου με αυτό της Κριμαίας. Ένα μετά το άλλο, με αιματηρό είναι αλήθεια τρόπο, καταλαμβάνουν δημόσια κτίρια και ολόκληρες περιοχές με τη βοήθεια και στρατιωτών που αυτομολούν αλλά και δυνάμεων ασφαλείας που αρνούνται να υπακούσουν στις εντολές της κυβέρνησης.

Η κατάσταση ξεφεύγει από τον έλεγχο. Το Ντόνετσκ, βιομηχανική περιοχή της Ανατολικής Ουκρανίας, αυτοανακηρύσσεται σε «κυρίαρχη λαϊκή δημοκρατία» και οι φιλωρώσοι κάτοικοί της ζητούν είτε δημοψήφισμα για διευρυμένη αυτονομία είτε σύνδεσή τους με τη Ρωσία απειλώντας ότι θα αντισταθούν με τα όπλα τους στη νέα εξουσία. Παρόμοια κατάσταση επικρατεί και σε άλλες ανατολικές πόλεις, όπως το Χάρκοβο, το Λουγκάνσκ, η Χορλίβκα, η Μαριούπολη, η Συμφερούπολη στην

Κριμαία κ.ά.

Το δημοψήφισμα ανεξαρτητοποίησης από την Ουκρανία πραγματοποιήθηκε στις 11 Μάη με μαζική συμμετοχή, παρά το αιματοκύλισμα που έχει ξεκινήσει η φασιστική κυβέρνηση του Κιέβου επιστρατεύοντας μισθοφόρους φονιάδες Ουκρανούς αλλά και Αμερικανούς, σύμφωνα με γερμανικά ΜΜΕ. Σ' αυτό συμμετείχε πάνω από το 80% του λαού με το 95% αυτών να στηρίζει την ανεξαρτητοποίηση της περιοχής του.

Ακολούθησαν οι εκλογές της 25ης Μάη στις οποίες πήραν μέρος 23 υποψήφιοι από τους συνολικά 46 που είχαν υποβάλει υποψηφιότητα. Αδιαμφισβήτητος νικητής, που ψηφίστηκε κύρια από τους κατοίκους του δυτικού τμήματος, ήταν ο αυτοπροτεινόμενος εκατομμυριούχος Πέτρο Ποροσένκο, ανεξάρτητος βουλευτής με προηγούμενη θητεία στις κυβερνήσεις της Τιμοσένκο και του Γιανούκοβιτς, επανομαζόμενος «βασιλιάς της σοκολάτας» και, το κυριότερο, δηλωμένος φιλοδυτικός. Χαρακτηριστικό και παρήγορο, είναι το ποσοστό 0,66% που πήρε ο φασίστας Ντμίτρι Γιάρος του «Δεξιού Τομέα».

Μετά την εκλογή του, ο Πορο-

σένκο έσπευσε να δηλώσει, σε συνάντησή του στη Βαρσοβία με τον Αμερικανό πρόεδρο, Μπαράκ Ομπάμα, ότι είναι έτοιμος να υπογράψει συμφωνία ελεύθερου εμπορίου με την ΕΕ, ότι η πεποίθησή του είναι ότι η Κριμαία θα ξαναγίνει ουκρανική και ζήτησε ενίσχυση των δυνάμεων ασφαλείας του κράτους του.

Το αιματοκύλισμα του λαού της Ουκρανίας, δυτικού και ανατολικού, δεν έχει τελειωμό. Πολλοί μάλιστα σπεύδουν να το χαρακτηρίσουν σαν γενοκτονία. Οι καταλήψεις και ανακαταλήψεις πόλεων, οι νεκροί, τραυματίες και ξεριζωμένοι είναι καθημερινά φαινόμενα. Η κυβέρνηση του Κιέβου φέρνει το ΔΝΤ στη χώρα, οργανώνει σειρά ασκήσεων με το ΝΑΤΟ και αποφασίζει τα παρελκόμενα και γνωστά σε όλους μας αντιλαϊκά μέτρα. Οι αντεγκλήσεις, προειδοποιήσεις, απειλές, στρατιωτικές επιχειρήσεις αλλά και βομβαρδισμοί ανάμεσα στις αντιμαχόμενες διεθνείς και ενδοουκρανικές ομάδες συνεχίζονται αμείωτες. Την ίδια στιγμή, συνεχίζονται και τα παζάρια ανάμεσα στη Ρωσία και την Ουκρανία για την προμήθεια φυσικού αερίου. Πόσο επιβεβαιώνεται η ρήση «το χρήμα δεν έχει ούτε χρώμα ούτε οσμή ούτε πατρίδα».

Όπως ανέφερε είδηση στα ελληνικά ΜΜΕ, ο Ρ. Χάντερ Μπάιντεν, γιος του Αμερικανού αντιπροέδρου και μεγαλοδικηγόρος, ανέλαβε διευθυντής της νομικής υπηρεσίας της μεγαλύτερης ιδιωτικής ουκρανικής off shore εταιρίας παραγωγής φυσικού αερίου και πετρελαίου με έδρα στην Κύπρο, τη Burisma Holdings. Τυχαία επιλογή; Δεν νομίζουμε!

Για το τι πραγματικά μέλλει γενέσθαι στην Ουκρανία είναι χαρακτηριστικές οι δηλώσεις του Σεργκέι Κιριτσούκ, συντονιστή της ουκρανικής οργάνωσης «Μπορίτσμα» (Αγώνας): «Από την πρώτη στιγμή αναπτύχθηκε η ιδέα της λεγόμενης ομοσπονδιοποίησης, όπου οι επαρχίες θα είχαν αυτονομία με αναγνωρισμένα τα γλωσσικά, πολιτιστικά και πολιτισμικά χαρακτηριστικά. Όμως αυτό δεν το δέχθηκε η κυβέρνηση του Κιέβου, που τοποθέτησε από την αρχή δικούς της κυβερνήτες στην Ανατολή, που συγκρότησαν δικούς τους ιδιωτικούς στρατούς. Σήμερα δεν φαίνεται καμία προοπτική να διατηρηθεί η Ουκρανία ως ενιαίο κράτος, ενώ δεν είναι γνωστές ακριβώς οι επιδιώξεις της Ρωσίας, που βέβαια υπερασπίζεται τα συμφέροντα της αστικής της τάξης. Το Ντονέσκ και το Λουγκάνσκ μετά τα δημοψηφίσματα γίνεται καθαρό ότι δεν μπορούν να λειτουργήσουν ως ανεξάρτητα κράτη ή λαϊκές δημοκρατίες, όπως αυτοονομάζονται, αλλά η κίνησή τους είναι μια πολύ σημαντική αντιφασιστική ενέργεια, οι άνθρωποι θέλουν να προστατευτούν από τους φασίστες. Δεν μπορούν να ανεχθούν αυτό που συμβαίνει στο Κίεβο, όπου οι ναζιστικές ομάδες χτυπούν ανθρώπους, επιτίθενται στους αντιπάλους τους».

Ο ελληνικός λαός οφείλει να απαιτήσει να σταματήσει κάθε συμμετοχή των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων στα ιμπεριαλιστικά σχέδια στην Ουκρανία. Να επιστρέψουν όλες οι ελληνικές στρατιωτικές δυνάμεις από τις άλλες αποστολές. Να μη χρησιμοποιηθούν ο εναέριος και θαλάσσιος χώρος της Ελλάδας σαν ορμητήριο για πολέμους που θα εξαπολυθούν ενάντια σε άλλους λαούς. Να αποδεσμευτεί η χώρα μας από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ γιατί, μέχρι σήμερα, αποδεδειγμένα μόνο δεινά έχουν φέρει.

Η «ΖΩΝΗ ΑΠΟ ΣΜΑΡΑΓΔΙ»

Η Ινδονησία, με γρήγορους καπιταλιστικούς ρυθμούς αναπτυσσόμενη οικονομία σήμερα, με μεγάλους δείκτες φτώχειας, ήταν αποικία της Ολλανδίας ήδη από τις αρχές του 17ου αιώνα. Έγινε ανεξάρτητη το 1945 με μια μονομερή διακήρυξη του Σουκάρνο, το καθεστώς του οποίου έληξε αιματηρά το 1965. Δεν χωράει αμφιβολία ότι η σφαγή που έγινε στην Ινδονησία το 1965 ήταν μία από τις μεγαλύτερες σφαγές στην παγκόσμια ιστορία. Οι ΗΠΑ τη θεώρησε «μεγαλειώδη νίκη πάνω στον κομμουνισμό», το Time τη χαρακτήρισε «μία από τις καλύτερες ειδήσεις για τη Δύση εδώ και χρόνια στην Ασία», η εφημερίδα New York Times έβαλε τον τίτλο «Μια αχτίδα φωτός στην Ασία», αλλά ούτε η Ολλανδία έκρυψε τη χαρά της διαδίδοντας ότι είχε εμποδιστεί ένα «κομμουνιστικό πραξικόπημα».

Το Κομμουνιστικό Κόμμα ήταν τότε το μεγαλύτερο στον κόσμο σε χώρα που δεν ήταν στην κυβέρνηση. Γρήγορα λοιπόν η διεθνής αντιδραση στήριξε το καθεστώς του Σουκάρνο με στρατιωτική, οικονομική και πο-

λιτική βοήθεια, ο οποίος άνοιξε τη χώρα διάπλατα για τις ξένες επενδύσεις. Ας δούμε, όμως, πιο αναλυτικά τα γεγονότα.

Η δολοφονία της λαϊκής θέλησης

Από το τέλος της δεκαετίας του '50 είχαν ξεκινήσει στην Ινδονησία οι μυστικές επιχειρήσεις με αποκορύφωμα τα έτη 1965-66 με την ανατροπή της κυβέρνησης Σουκάρνο. Ο Σουκάρνο δεν είχε μόνο εθνικοποιήσει εταιρίες, αλλά επίσης αρνιόταν επίμονα να βγάλει το ΚΚΙνδονησίας παράνομο. Οι αντίπαλοί του απόκτησαν περισσότερη δύναμη μέσω μιας στρατιωτικής και οικονομικής βοήθειας για τον ινδονησιακό στρατό συμπεριλαμβανομένων βομβαρδιστικών «B-26». Επίσης τους δόθηκε ένας κατάλογος με τουλάχιστον 5.000 «στόχους για εξόντωση». Δηλαδή μέλη και στελέχη του ΚΚΙ, που το 1958 μετρούσε 1,5 εκατομμύρια μέλη. Πήραν και χρήματα για να δημιουργηθούν βάσεις εκπαίδευσης «ανταρτών» στην περιοχή των νησιών Παλουάν και Μιντανάο στις Φιλιππίνες. Η επιχείρηση για την ανατροπή του Σουκάρνο

και την εξόντωση του «κομμουνιστικού κινδύνου» στέφθηκε με επιτυχία το 1967 με φρικτά αποτελέσματα: ένα εκατομμύριο νεκροί, περίπου (υπάρχουν πολύ χειρότερες εκτιμήσεις), κυρίως μέλη και οπαδοί του ΚΚΙ. Αυτό το λεγόμενο «μοντέλο Τζακάρτα» εφαρμόστηκε και στην Καμπότζη το 1970, αλλά και για να ανατραπεί η κυβέρνηση Αγιέντε στη Χιλή το 1973.

Λίγα ιστορικά

Το ριζοσπαστικό αστικό κίνημα στην Ολλανδία του 19ου αιώνα δεν ασχολήθηκε και πολύ με το ζήτημα των αποικιών. Ούτε με την εξέγερση του Ντίπο Νεγκόρο στην Ιάβα που κράτησε πέντε χρόνια (1825-1830) και είχε οδηγήσει την ολλανδική διοίκηση στο χείλος του γκρεμού. Λίγα χρόνια αργότερα (1874) άρχισε ο πόλεμος του Άτσε (Βόρεια Σουμάτρα, ένα από τα μεγαλύτερα νησιά του ινδονησιακού αρχιπέλαγους) ο οποίος θα κρατούσε χρόνια ολόκληρα. Μόνο το βιβλίο του Ολλανδού συγγραφέα Μουλτατούλι «Ο Μαξ Χάβελααρ ή οι δημοπρασίες του καφέ της Ολλανδικής Εμπορικής Εταιρίας» (είναι

ο συγγραφέας που καθιέρωσε το διακοσμητικό επίθετο «ζώνη από σμαράγδι» για το ινδονησιακό αρχιπέλαγος λόγω της καταπράσινης εξωτικής τροπικής ομορφιάς της χώρας) με τη σθεναρή καταγγελία των αποικιοκρατικών καταστάσεων στην Ινδονησία, ανέφερε την εξέγερση του Ντίπο Νεγκόρο και γενικά προκάλεσε μια ισχυρή αναταραχή στην ολλανδική κοινωνία του 19ου αιώνα κατηγορώντας την ολλανδική αποικιοκρατική, αλλά και τη φεουδαρχική εκμετάλλευση και καταπίεση από τους ντόπιους ηγεμόνες σε βάρος του ίδιου του λαού τους.

Με αφορμή τον πόλεμο του Άτσε ήρθε η πρώτη διαμαρτυρία από ριζοσπάστες και σοσιαλιστές διανοούμενους. Διαμαρτυρήθηκε ο Σοσιαλδημοκρατικός Σύνδεσμος, όμως δεν μπορούμε να μιλάμε για οργανωμένη δράση ενάντια στην αποικιοκρατία. Χρόνια αργότερα, το 1918, το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα της Ολλανδίας, λίγο πριν αλλάξει το όνομά του σε Κομμουνιστικό Κόμμα, πήρε έντονα θέση ενάντια στο ολλανδικό αποικιοκρατικό σύστημα και τοποθετήθηκε στο πλευρό του ινδονησιακού λαού, ο οποίος με όλο και μεγαλύτερη έμφαση πρόβαλλε την επιθυμία του για ένα έθνος ανεξάρτητο.

Τελικά το εργατικό κίνημα της Ολλανδίας, όταν πλέον είχε αποκτήσει πιο σταθερές οργανώσεις, ασχολήθηκε πιο εντατικά με το αποικιοκρατικό ζήτημα. Ωστόσο, στο σχέδιο προγράμματος για το Συνέδριο του 1901 του Εργατικού Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος (που είχε ιδρυθεί το 1894) η αποικιοκρατία καθεαυτή δεν είχε απορριφθεί, αλλά «η διατήρηση των αποικιών μας δεν είναι δικαίωμα, αλλά έγινε υποχρέωση. Δεν είναι πια κάτι το ευχάριστο, αλλά ένα φορτίο βαρύ που η ιστορία έχειβάλει στους ώμους μας. Η Ολλανδία πρέπει να πληρώσει μέσα στην Ινδονησία ένα βαρύ χρέος και πρέπει σ' αυτή την περίπτωση, όπως σε τόσες άλλες, να εξιλεωθούμε για τα εγκλήματα της αστικής τάξης».

Πρόκειται για κείμενο γεμάτο αστική υποκρισία εκ μέρους των σοσιαλδημοκρατών, οι οποίοι στην ουσία στήριζαν εκείνους τους ριζοσπάστες αστούς που ήθελαν η Ολλανδία να πληρώσει το χρέος τιμής στην Ινδονησία,

αλλά δεν ήθελαν να τερματίσουν την αποικιοκρατία. Το ίδιο σχέδιο προγράμματος μιλάει για την οικονομική σημασία της Ινδονησίας για την Ολλανδία: «Χωρίς τις αποικίες μας (...) στην Ολλανδία θα είχαμε περισσότερη φτώχεια και ανεργία με λιγότερο εμπόριο, λιγότερη ναυτιλία και λιγότερη βιομηχανία (...) Να θυμίσουμε μονάχα –κόντρα σε κάποιες απόψεις που συχνά ακούγονται– ότι η αποικιακή μας κτήση εξακολουθεί να μας δίνει, όπως πριν, μεγάλα πλεονεκτήματα και θα ήταν αχάριστο να το ξεχνάμε αυτό».

Η νοοτροπία ενός ταπεινωτικού πατερναλισμού και ομορποτιστικής φιλανθρωπίας απέναντι στους λαούς αυτούς εκφράζεται καθαρά στα εξής λόγια στο ίδιο σχέδιο προγράμματος: «Να προστατεύουμε αυτούς τους φτωχούς, τους παραμελημένους, για αιώνες καταπιεσμένους και εκμεταλλευμένους από την αυθαιρεσία της ολλανδικής κυβέρνησης και από την πλεονεξία του ολλανδικού κεφαλαίου. Να κάνουμε αυτές τις φυλές προσιτές για μια ανώτερη ανάπτυξη και έναν ανώτερο πολιτισμό. Να προωθήσουμε στο μέτρο των δυνατοτήτων την ευημερία της χώρας και του λαού: να το κοινωνικό και ηθικό καθήκον της Ολλανδίας ως αποικιακή δύναμη».

Το 1900 στο Παρίσι πραγματοποιήθηκε ένα Συνέδριο της Δεύτερης Κομμουνιστικής Διεθνούς, το οποίο είχε περιλάβει στην ατζέντα του και το αποικιοκρατικό ζήτημα. Ομόφωνα υιοθέτησε ένα ψήφισμα στο οποίο αναφέρονται ανάμεσα σ' άλλα και τα εξής: «Το οργανωμένο προλεταριάτο πρέπει να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα για να παλέψει ενάντια στην καπιταλιστική αποικιοκρατική επέκταση και να καταδικάσει την αποικιοκρατική πολιτική της αστικής τάξης». Η Ολλανδέζα αντιπρόσωπος Ανριέτε Ρόλαντ Χολστ έγραψε σχετικά με το ψήφισμα αυτό: «Η σοσιαλδημοκρατία γνωρίζει ότι η αποικιοκρατική επέκταση επιμηκύνει τη ζωή του καπιταλισμού, ότι εξασθενίζει τη δημοκρατία στη μητρόπολη και δεν μπορείς να την ξεχωρίσεις από τις βαναυσότητες και την πολιτική της καταπίεσης στην οποία πάντα αντιστέκεται η εργατική τάξη. Ίσως σε κάθε χώρα να υπάρχουν σοσιαλιμπεριαλιστές (...) αλλά δεν υπάρχει και δεν

μπορεί να υπάρχει μια ιμπεριαλιστική μειοψηφία μέσα στη σοσιαλδημοκρατία».

Θα ξεσπούσε μια οξεία αντιπαράθεση ανάμεσα στους επαναστάτες μαρξιστές και τους αναθεωρητές σχετικά με τη διεκδίκηση της αυτοδιάθεσης των αποικιών, το δικαίωμα απόσχισης τους. Στην αντιπαράθεση αυτή οι μαρξιστές έπαιρναν καθαρά θέση κατά της αποικιοκρατίας υπερασπιζόμενοι την ανεξαρτησία των αποικιών.

Το ξύπνημα της συνείδησης

Ωστόσο, ουδέν κακόν αμιγές καλού. Η δυναμική ιστορικών αλλαγών φανερώνεται πάντα όταν υπάρχουν ριζικές αλλαγές στην οικονομική δομή μιας χώρας. Κατά το τέλος του 19ου αιώνα οι επενδύσεις ολλανδικού κεφαλαίου αυξήθηκαν γρήγορα στην Ινδονησία. Αυτές έφεραν τη δημιουργία και τη βελτίωση μιας σημαντικής υποδομής, όπως σιδηρόδρομοι, λιμάνια, ανάπτυξη φυτειών ζάχαρης και καουτσούκ, κοιτασμάτων πετρελαίου και ορυχείων, αλλά και εργοστάσια ζάχαρης και εργοτάξια επισκευ-

ών. Με την ανάπτυξη του ιμπεριαλισμού άρχισαν να μπαίνουν στην κλειστή φεουδαρχική ινδονησιακή κοινωνία καπιταλιστικά χαρακτηριστικά. Σίγουρα, η αποικιακή εξουσία και οι μεγαλογαιοκτήμονες προσπαθούσαν να διατηρήσουν τις φεουδαρχικές σχέσεις στις αγροτικές περιοχές. Η ινδονησιακή κοινωνία παρέμεινε κυρίως αγροτική. Όμως, οι αποικιακές αρχές χρειάστηκαν ένα μηχανισμό υπαλλήλων και γι' αυτό έπρεπε να δημιουργηθεί η δυνατότητα εκπαίδευσης. Επιπλέον οι δυτικές επιχειρήσεις είχαν πια ανάγκη από εξειδικευμένους εργάτες. Έτσι γεννήθηκε μια εργατική τάξη, έστω πολύ

μικρή ακόμα, καθώς και ένα στρώμα Ινδονήσιων διοικητικών υπαλλήλων και μαζί μ' αυτούς

γεννήθηκε και το εθνικό και εργατικό κίνημα, που πάλεψε ενάντια στην ολλανδική αποικιοκρατία.

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι στην περίπτωση της Ινδονησίας, όπως σε πολλές αποικίες σε όλο τον κόσμο, οι καπιταλιστικές σχέσεις τελικά, θέλοντας και μη, δημιούργησαν οι ίδιες τις αντίθετες προς το σύστημα δυνάμεις γινόμενες το «ασυνείδητο ιστορικό εργαλείο» για το επαναστατικό ξύπνημα. Και φυσικά, η αποικιοκρατική εξουσία θα προσπαθήσει και σ' αυτή την περίπτωση να εξουδετερώσει και να εξοντώσει με κάθε μέσο αυτό τον αντίπαλο, που ο ίδιος νομοτελειακά δημιουργεί με αποκορύφωμα το 1965 στην Ινδονησία αυτή τη φοβερή σφαγή, που αναφέραμε παραπάνω.

Η συνειδητοποίηση δεν έρχεται σαν κεραυνός εν αιθρία

Ήδη στη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου υπήρξε μια ριζοσπαστικοποίηση του πληθυσμού της Ινδονησίας. Οι αρχές στη Χάγη και στην πρωτεύουσα Μπατάβια (σήμερα Τζακάρτα) το είδαν και άρχισαν να φρενάρουν την τάση για ανεξάρτητο εθνικό κράτος. Έτσι εξόρισαν εθνικούς ηγέτες, απαγόρευσαν οργανώσεις, π.χ. το Ινδικό Κόμμα, ψάχνοντας μεθόδους να διοχετεύσουν το ινδονησιακό στοιχείο σε ακίνδυνες ατραπούς.

Στα χρόνια που ακολούθησαν

η οργανωμένη αντίσταση αυξανόταν παίρνοντας ένα χαρακτήρα πιο καθαρά ιδεολογικό προς τον κομμουνισμό, αλλά και η καταπίεση αυξανόταν με ανάλογους ρυθμούς. Το Μάη του 1920 ιδρύθηκε το Κομμουνιστικό Κόμμα Ινδονησίας, το οποίο θα εξελισσόταν σε ένα από τα μεγαλύτερα ΚΚ παγκόσμια. Το κόμμα αυτό ήταν η βάση για την πάλη για την εθνική ανεξαρτησία και την κοινωνική πρόοδο. Από την αρχή δήλωσε ότι ο άμεσος στόχος του ήταν να εγκαθιδρύσει μια σοσιαλιστική κοινωνία κάνοντας το λάθος να συγκρίνει την ινδονησιακή κοινωνία με τις κοινωνίες στον αναπτυσσόμενο καπιταλισμό ή τουλάχιστον με τη ρώσικη κοινωνία πριν από το 1917. Εξισώνοντας δηλαδή μια αποικιακή κοινωνία ή μια ημιαποικιακή κοινωνία με μια καπιταλιστική. Αυτό είχε συνέπειες για το πώς έκριναν το χαρακτήρα της επανάστασης και τους συμμάχους της. Ωστόσο, η ίδρυση του ΚΚΙ έδωσε μια γερή ώθηση στο επαναστατικό-εθνικό κίνημα προκαλώντας μεγάλη ανησυχία στο ολλανδικό κεφάλαιο και τους εκπροσώπους του.

Η διεθνής αλληλεγγύη

Η πρώτη ηγεσία του ΚΚΙ περιλάμβανε Ινδονήσιους και Ολλανδούς. Επίσης το ΚΚΙ αποφάσισε να μπει στην Κομμουνιστική Διεθνή και επισκεπτόταν την Ολλανδία για επαφές με το ΚΚΟλλανδίας. Για να πάρουμε μια εντύπωση για το κλίμα που επικρατούσε θα παραθέσουμε τον αντιπρόεδρο Νταρσόντο στο Συνέδριο του ΚΚ της Ολλανδίας το Νοέμβρη του 1921: «Εδώ στέκομαι μπροστά σας σαν μέλος του λαού των 50 έως 60 εκατομμυρίων της Ινδονησίας, που η καπιταλιστική τάξη της Ολλανδίας τον θεωρεί και τον μεταχειρίζεται σαν κατώτερο ανθρωπινό είδος, ακόμα και σαν ζώο. Η ολλανδική αστική τάξη με όλα τα μέσα ωθεί τους Ολλανδούς εργάτες ενάντια στο μελαχρινό προλεταριάτο. Χρησιμοποιούν Ολλανδούς για να παλέψουν ενάντια στο μελαχρινό πληθυσμό».

Μιλώντας για το ρατσιστικό μίσος που ο ολλανδικός καπιταλισμός θέλει να δημιουργήσει, καθώς και για το γεγονός ότι γι' αυτό ο φτωχός ιθαγενής βλέπει σε κάθε λευκό έναν εχθρό, εξέφρασε τη θέλησή του να κατοχυρώσει μια στενή συνεργασία

ανάμεσα στο ΚΚΟ και το ΚΚΙ για να αποκτηθεί μ' αυτό τον τρόπο ένας δεσμός ανάμεσα στο ινδονησιακό λαό και το ολλανδικό προλεταριάτο. Κι αυτό έγινε.

Από τότε υπήρξε μια κλιμάκωση στην Ινδονησία. Η καταπίεση του αποικιοκρατικού μηχανισμού προχώρησε τη δεκαετία του '20 με αυξημένη σκληρότητα ενάντια στο εθνικό κίνημα, τα συνδικάτα κλπ. Το αποτέλεσμα ήταν ο ξεσηκωμός του 1926 που κατεστάλη με ακραία βαναυσότητα. Όλος ο αποικιοκρατικός μηχανισμός ήταν σε εγρήγορση, διότι επιπλέον το Γενάρη του 1927 ο πληθυσμός της Σουμάτρα εξεγέρθηκε επίσης. Ήταν ο πρώτος εθνικός ξεσηκωμός. Και μάλιστα ένοπλος. Οι αποικιοκράτες διοικητές για να τιμωρήσουν τους μαχητές της ελευθερίας έφτιαξαν ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης, ενώ έγιναν μαζικές εκτελέσεις και βασανιστήρια. Επρόκειτο για μια αληθινή κρατική τρομοκρατία. Ανώτερος αξιωματούχος της ολλανδικής κυβέρνησης δήλωσε: «Είμαστε απόλυτα σύμφωνοι με τη θανατική ποινή. Ακόμα καλύτερα, όταν δρας ενεργητικά με τα όπλα ενάντια στην κομμουνιστική πανώλη, μην κάνεις τρύπες στον αέρα, αλλά φρόντισε οι σφαίρες να φτάσουν εκεί που ανήκουν. Στην περίπτωση αυτή ο κάθε δισταγμός είναι έγκλημα».

Το πραγματικό πρόσωπο της αστικής δημοκρατίας

Το πραγματικό πρόσωπο της αστικής δημοκρατίας φανερώθηκε αρκετές φορές ακόμα. Όταν ο Σουκάρνο, για παράδειγμα, στις 17 Αυγούστου του 1945, ανακήρυξε μονομερώς την ανεξάρτητη Δημοκρατία της Ινδονησίας. Κατ' αρχάς η ολλανδική κυβέρνηση την αναγνώρισε, αλλά λίγο μετά η πολιτική του «διαίρει και βασίλευε» εφαρμόστηκε με τα πολλά νησιά του ινδονησιακού αρχιπελάγους να γίνουν πολυάριθμα μικρά κρατίδια με απόφαση του υπεύθυνου υπουργού.

Έπειτα έπρεπε να φροντίσει για την απομάκρυνση των ολλανδικών στρατευμάτων από την Ιάβα, Σουμάτρα και Μαδούρα. Λόγω της διάστασης των απόψεων η Ολλανδία πρότεινε μια «κοινή πολιτική» για να διαφυλάξει την τάξη και την ασφάλεια. Αυτό ήταν απαράδεκτο για την Ινδονησία. Η ηγεσία του στρατού

άρχισε να πιέζει για μια στρατιωτική λύση. Τον Ιούλη του 1947 ξεκίνησε ο πρώτος αποικιοκρατικός πόλεμος για να εγκαθιδρυθεί η «ασφάλεια και το δίκαιο», αλλά στην πραγματικότητα για να αποκατασταθούν οι αποικιοκρατικές συνθήκες. Το ζήτημα συζητήθηκε στο Συμβούλιο Ασφάλειας του ΟΗΕ. Για πρώτη φορά οι ΗΠΑ αναμείχθηκαν ανοιχτά και άμεσα με, όπως θα φαινόταν αργότερα, πολύ άσχημες συνέπειες για την Ινδονησία, αλλά και για την Ολλανδία.

Το Δεκέμβρη του 1948 οι Ολλανδοί ιμπεριαλιστές ξεκίνησαν το δεύτερο αποικιοκρατικό πόλεμο ενάντια στη Δημοκρατία της Ινδονησίας προκαλώντας εκνευρισμό στις ΗΠΑ. Άρχισε μια περίοδος που κλιμακώθηκε στα τραγικά γεγονότα του 1965-66 και στην «πτώση» του Σουκάρνο. Ήδη το 1947 ο Ζντάνοφ, μέλος του ΠΓ του ΚΚΣΕ, είχε πει σε μια ομιλία του: «Η κρίση του αποικιακού συστήματος, οξυμένη με το τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, εκφράζεται με το δυναμικό πέταγμα του κινήματος εθνικής απελευθέρωσης στις αποικίες και στις εξαρτημένες χώρες. Γι' αυτό το λόγο το hinterland του καπιταλιστικού κόσμου απειλείται. Οι λαοί στις αποικίες δεν θέλουν άλλο να ζήσουν όπως στο παρελθόν. Οι ιθύνουσες τάξεις των μητροπόλεων δεν μπορούν άλλο να κυβερνήσουν τις αποι-

κίες όπως πριν. Οι προσπάθειες να κατασταλεί το κίνημα εθνικής απελευθέρωσης με τη στρατιωτική βία συγκρούεται με μια αυξημένη ένοπλη αντίσταση των λαών των αποικιών οδηγώντας σε χρόνιους αποικιακούς πολέμους: η Ολλανδία στην Ινδονησία, η Γαλλία στο Βιετνάμ. (...) οι ΗΠΑ έχουν ανοιχτά πια ανοίξει το νέο δρόμο των κατακτήσεων και της επέκτασης. Ο στόχος του νέου επεκτατικού δρόμου των ΗΠΑ είναι ανοιχτά πια η εγκαθίδρυση της παγκόσμιας κυριαρχίας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού».

Τα μεγάλα κοντσέρν ήταν πολύ ικανοποιημένα με το πραξικόπημα. Η Ολλανδία ήδη είχε προσανατολιστεί σε άλλες τροπικές περιοχές εξαιτίας των εθνικοποιήσεων των ολλανδικών επιχειρήσεων στην Ινδονησία το 1956 από τον Σουκάρνο. Επιπλέον η Ολλανδία μετατράπηκε σε μία από τις πιο εκβιομηχανισμένες χώρες εξαιτίας μιας ραγδαίας οικονομικής ανάπτυξης (χημεία, χάλυβας, φυσικό αέριο). Το ολλανδικό κεφάλαιο δεν έβγαζε μονάχα κέρδη από τις αποικίες, αλλά έκανε τεράστια κέρδη στην ίδια την Ολλανδία. Η ανάγκη εξαγωγής κεφαλαίου – βασικό χαρακτηριστικό του ιμπεριαλισμού – απόκτησε νέες δυνατότητες μετά το πραξικόπημα στην Ινδονησία. Μια κυβερνητική επιτροπή ήταν υπέρ μιας πολιτικής δανείων και εγγυήσεων πιστώσεων που να

διευκολύνει τον Σουχάρτο για να έχει «προοπτική» η υπόθεση.

«Σκοτώσαμε όλους τους κομμουνιστές»

Ο Joshua Oppenheimer, στο ντοκιμαντέρ του «The Act of Killing» (2012), δείχνει τους δολοφόνους της Ινδονησίας να θριαμβεύουν και να διασκεδάζουν με τα βασανιστήρια και τους φόνους που διέπραξαν μετά το στρατιωτικό πραξικόπημα του 1965, ομολογώντας ρητά μπροστά στην κάμερα: «Σκοτώσαμε όλους τους κομμουνιστές». Σήμερα αυτά τα εκτελεστικά όργανα των πραγματικών δολοφόνων τα μεταχειρίζονται σαν εθνικούς ήρωες. Οι πραγματικοί δολοφόνοι μένουν έξω από το οπτικό πεδίο και φανερώνεται μονάχα «ο γιος της πλύστρας» που βασανίζει και δολοφονεί. Ο πραγματικός δολοφόνος, το μεγάλο κεφάλαιο, δεν περνάει ποτέ από δικαστήριο. Το σύστημα δεν τιμωρεί τον εαυτό του, αλλά καμιά φορά για τα μάτια του κόσμου τιμωρεί μόνο τα άθλια εκτελεστικά του όργανα.

Στην Ινδονησία ούτε αυτά δεν τιμωρήθηκαν, αντίθετα παρουσιάζονται σαν ήρωες, όπως το δείχνει το ντοκιμαντέρ που αναφέραμε. Δεν οδηγήθηκαν οι πρώην αποικίες σε μια πραγματική ανεξαρτησία, σε μια πραγματική απελευθέρωση, σε πραγματική χειραφέτηση. Για να γίνει αυτό πρέπει να ανατραπεί ο καπιταλισμός, που δεν έπεσε μαζί με τον παλαιό τύπο αποικιοκρατίας.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΒΑ ΚΑΙ ΤΗ ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ ΣΤΗΝ ΚΕΦΑΛΟΝΙΑ

Πραγματοποιήθηκε στις 25 Ιούλη στον αίθριο χώρο του Εργατικού Κέντρου Κεφαλονιάς και Ιθάκης κοινή εκδήλωση του Ελληνοκουβανικού Συνδέσμου Φιλίας και Αλληλεγγύης Κεφαλονιάς και της Ελληνικής Επιτροπής Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης (ΕΕΔΔΑ).

άνιση κατανομή του πλούτου που υπάρχει στους λαούς της Λατινικής Αμερικής, τη σημασία που έχει από άποψη γεωγραφικής στρατηγικής θέσης, αλλά και ορυκτού πλούτου η Λατινική Αμερική για τις ΗΠΑ αλλά και για την Ευρωπαϊκή Ένωση και για τις αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες. Έγινε

Έγινε επίσης αναφορά στις κυβερνήσεις που προέκυψαν τη δεκαετία του 2000 ύστερα από εκλογές σε μια σειρά χώρες (Βραζιλία, Ισημερινός, Ουρουγουάη, Βολιβία, Νικαράγουα, Παραγουάη, Σαλβαδόρ, κλπ.) κατόπιν της εκλογικής νίκης το 1998 του Ούγο Τσάβες στη Βενεζουέλα, και στο γεγονός ότι οι κυβερνήσεις αυτές δεν συγκρούστηκαν σε γενικές γραμμές με τις δομές του αστικού κράτους και δεν επέφεραν ριζικές βαθιές αλλαγές προς όφελος των λαών των χωρών της Λατινικής Αμερικής. Αντίθετα οι διαδικασίες αυτές τελμάτωσαν, το μαζικό λαϊκό κίνημα υποχώρησε περιμένοντας λύσεις από τα πάνω και κυριάρχησαν αυταπάτες στη λογική του μικρότερου κακού. Οι νέες διακρατικές ενώσεις στην περιοχή είναι στο πρότυπο της ΕΕ και βοηθούν την καπιταλιστική ανάπτυξη, ενώ δυναμώνει και η παρουσία της ΕΕ, της Ρωσίας και της Κίνας στην περιοχή. Το λαϊκό κίνημα συναντά άγρια καταστολή από ορισμένες από τις κυβερνήσεις αυτές, όπως π.χ. από την κυβέρνηση της Βραζιλίας.

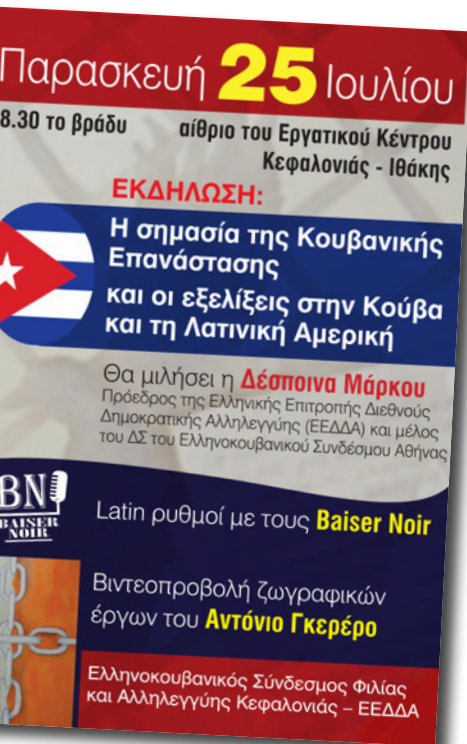
Τέλος επισημάνθηκε ότι οι αγώνες των λαών δεν πάνε χαμένοι, αλλά βάζουν το λιθαράκι τους μαζί με τη διεθνή αλληλεγγύη που αναπτύσσεται για να δημιουργηθεί μια άλλη εξουσία πραγματικά φιλολαϊκή προς όφελος της μεγάλης πλειοψηφίας των λαών. Στη συνέχεια της εκδήλωσης έγινε παρουσίαση από μέλη του Ελληνοκουβανικού Συνδέσμου των ζωγραφικών πινάκων του Αντόνιο Γκερέρο, ενός από τους πέντε Κουβανούς αγωνιστές που κρατείται μέχρι και σήμερα στις φυλακές των ΗΠΑ επί 16 χρόνια, γιατί υπερασπίστηκε

18
ΝΟΕΜΒΡΗΣ
2014

Κεντρική ομιλήτρια ήταν η Δέσποινα Μάρκου, μέλος του Δ.Σ. του Ελληνοκουβανικού Συνδέσμου Φιλίας και Αλληλεγγύης Αθήνας και Πρόεδρος της Ελληνικής Επιτροπής Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης και θέμα της εκδήλωσης ήταν «Η σημασία της Κουβανικής Επανάστασης και οι εξελίξεις στην Κούβα και τη Λατινική Αμερική». Η ομιλήτρια επισήμανε την

σύντομη αναδρομή στην επίδραση της Κουβανικής Επανάστασης στη Λατινική Αμερική που συνέτεινε (μαζί με εσωτερικούς λόγους) στο ξέσπασμα ένοπλων επαναστατικών κινημάτων στις χώρες της Λατινικής Αμερικής και στην αντιμετώπισή τους από τις αστικές κυβερνήσεις των χωρών αυτών με τη βοήθεια του βορειοαμερικανικού ιμπεριαλισμού.

την εθνική ανεξαρτησία και τη λαϊκή κυριαρχία της χώρας του. Στα έργα του αποτυπώνονται ανάγλυφα οι σκληρές και απάνθρωπες συνθήκες κράτησής του στις αμερικανικές φυλακές αλλά και η αισιοδοξία του επαναστάτη αγωνιστή. Ακολούθησε μουσικό πρόγραμμα σε λατινοαμερικανικούς ρυθμούς από το συγκρότημα «BAISER NOIR» που διασκέδασε τους παρευρισκόμενους και πλούσιο φαγητό και ποτό. Συνεχίζουμε πιο αποτελεσματικά τη δράση μας και την αλληλεγγύη μας και εκφράζουμε την αμέριστη συμπαράσταση και αλληλεγγύη και απαιτούμε την άμεση απελευθέρωση άνευ όρων των Κουβανών αγωνιστών. Απαιτούμε την άρση του εγκληματικού αποκλεισμού-εμπάργκο που έχουν επιβάλει οι ΗΠΑ στην Κούβα, στηρίζουμε την πάλη του κουβανικού λαού για την υπεράσπιση της λαϊκής εξουσίας, της κυριαρχίας, της αξιοπρέπειας και των κατακτήσεών του και εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στον παλαιστινιακό και στον ουκρανικό λαό που τους αιματοκυλούν οι ιμπεριαλιστές (ΗΠΑ-ΕΕ κλπ.) προς όφελος των μονοπωλίων.

26/7/2014

Ελληνοκουβανικός Σύνδεσμος
Φιλίας και Αλληλεγγύης
Κεφαλονιάς

Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΕΔΔΑ

Στις 17 Ιούνη πραγματοποιήσαμε τη χρονιάτικη απολογιστική μας Γενική Συνέλευση. Ήταν η πρώτη φορά που συνέλευσή μας φιλοξενήθηκε στον άνετο χώρο των γραφείων μας και μας έδωσε μεγάλη χαρά το ότι η αίθουσα των συνεδριάσεων πλημμύρισε από κόσμο.

Η πρόεδρος της ΕΕΔΔΑ παρουσίασε περιληπτικά την εισήγηση του Προεδρείου στη συνέλευση με τα πεπραγμένα της χρονιάς που πέρασε και τον προγραμματισμό της επόμενης χρονιάς. Ο πρόεδρος της Εξελεγκτικής Επιτροπής διάβασε τον οικονομικό απολογισμό και προϋπολογισμό. Η συνέλευση συνεχίστηκε με τις παρεμβάσεις των υπεύθυνων των τμημάτων οι οποίοι απάντησαν και στις ερωτήσεις των παραβρισκόμενων.

Ακολούθησε ένας πλούσιος προβληματισμός για το πώς μπορούμε να βελτιώσουμε και να πλουτίσουμε παραπέρα τη δράση μας. Μπήκε και το πολύ ενδιαφέρον ζήτημα της πιο ενεργής παρέμβασής μας στην επίλυση των πολλών και δύσκολων προβλημάτων που βιώνει η εργατική τάξη της χώρας μας.

Οι εργασίες της συνέλευσης τελείωσαν με την υπόσχεση όλων ότι θα δώσουμε τον καλύτερο εαυτό μας για την πιο στενή επαφή μας με τη δράση της οργάνωσης, παρά και ενάντια στις τεράστιες δυσκολίες που όλοι αντιμετωπίζουμε σε προσωπικό, εργασιακό και κοινωνικό τομέα.

Ευελπιστούμε ότι, με τη βοήθεια των μελών και φίλων μας, η δράση μας θα συνεχιστεί, θα πλουτιστεί με νέες μορφές και θα είμαστε παντού και πάντα παρόντες, όπου οι λαοί χρειάζονται στήριξη και διεθνιστική αλληλεγγύη στους αγώνες τους για ένα καλύτερο αύριο χωρίς πολέμους, καταπίεση, φτώχεια, μετανάστευση. Χωρίς το μοναδικό εχθρό της ανθρωπότητας, τον ιμπεριαλισμό.

Η ΕΕΔΔΑ στο Πολιτιστικό-Πολιτικό Διήμερο για Έλληνες και Μετανάστες

Έχει καθιερωθεί πια να διοργανώνεται από την οργάνωση Αθήνας του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας το πολιτικό-πολιτιστικό διήμερο, αφιερωμένο σε Έλληνες και μετανάστες εργαζόμενους της Αθήνας που φιλοξενείται σταθερά στο Πάρκο ΦΙΞ, στα Πατήσια.

Έτσι και φέτος, για 14η χρονιά, στις 27 και 28 Ιούνη αντάμωσαν ξανά όλοι, μικροί και μεγάλοι, στον ίδιο χώρο για να γιορτάσουν, να ακούσουν και να παίξουν μουσική, να τραγουδήσουν, να δοκιμάσουν νοστιμιές από διάφορα μέρη του κόσμου, αλλά και να ενημερωθούν για τα εσωτερικά και διεθνή συνδικαλιστικά και πολιτικά ζητήματα. Εξάλλου, το φετινό σύνθημα τα έλεγε όλα: «Έλληνες και μετανάστες εργαζόμενοι ενώνουμε τη δύναμή μας κατά της ταξικής αδικίας, του φασισμού, του πολέμου».

Ο χώρος φιλοξένησε δύο σκηνές, την κεντρική και του παιδότοπου. Συμμετείχαν με δικά τους ξεχωριστά περίπτερα 15 μεταναστευτικές κοινότητες, μια σειρά εργατικά σωματεία, η Λαϊκή Επιτροπή του 5ου και 6ου Διαμερίσματος Αθήνας, το γνώριμό μας Στέκι Εργαζομένων και Νεολαίας και άλλοι μαζικοί φορείς, ανάμεσά τους και η ΕΕΔΔΑ. Επίσης, στις εκδηλώσεις παραβρέθηκε ομάδα δικηγόρων που έδιναν νομικές συμβουλές στους μετανάστες που απευθύνονταν σε αυτούς.

Τα ταμπλό, φιλοτεχνημένα με κέφι και μεράκι, ενημέρωναν για τα ναυάγια μεταναστών που χάθηκαν στη Μεσόγειο και το Αιγαίο, στοιβαγμένοι σε σαπιοκάραβα. Κατέγραφαν στοιχεία

του ΟΗΕ για τον αριθμό των προσφύγων και εκτοπισμένων που το 2013 έφτασαν τους 51.200.000. Υπενθύμιζαν τη συμμετοχή της χώρας μας στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους με θύματα ολόκληρους λαούς.

Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε φέτος στην αποκάλυψη του βρώμικου ρόλου της Χρυσής Αυγής, τη στήριξή της από το διεθνές και ντόπιο κατεστημένο και την αξιοποίησή της για το χτύπημα του λαϊκού εργατικού κινήματος.

Η ΕΕΔΔΑ, που δεν έχει λείψει ποτέ από αυτό το σημαντικό γεγονός, είχε και φέτος το δικό της περίπτερο από το οποίο τα μέλη και οι φίλοι της οργάνωσής μας που συμμετείχαν μοίρασαν ενημερωτικά φυλλάδια για τις εξελίξεις στην Παλαιστίνη και, κύρια, στη Λωρίδα της Γάζας που εκείνη την περίοδο δεχόταν δολοφονικές

επιθέσεις από το Ισραήλ με θύματα κυρίως γυναίκες και παιδιά. Επίσης, διακίνησαν το περιοδικό μας και άλλα ενημερωτικά έντυπα με τη δράση της ΕΕΔΔΑ από το 1981 που ιδρύθηκε μέχρι σήμερα.

Η γιορτή αυτή τέλειωσε με την υπόσχεση όλων να τη συνεχίσουν και να την απλώσουν σε όλους τους κατοίκους της Αττικής, για να φτάσει το μήνυμά της σε κάθε γωνιά και δρόμο, σε κάθε σπίτι, σε κάθε άνθρωπο για να ευαισθητοποιηθούν όλοι όχι μόνο απέναντι στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι μετανάστες που έρχονται στη χώρα μας κυνηγημένοι από τον ιμπεριαλισμό αλλά και για τα δικά τους προβλήματα που καθημερινά αυξάνονται και γίνονται βάρος ασήκωτο για τον καθένα μόνο του. Ένα βάρος που μπορεί να ελαφρύνει αν το σηκώσουμε όλοι μαζί.

Η ΕΕΔΔΑ ΣΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΗΣ ΚΝΕ

Η ΕΕΔΔΑ συμμετείχε και φέτος στο Φεστιβάλ ΚΝΕ/Οδηγητή στις 18-20 Σεπτεμβρίου με δικό της περίπτερο, όπου υπήρχε άφθονο ενημερωτικό υλικό και χειροτεχνίες από διάφορες χώρες με τις οποίες ασχολείται η ΕΕΔΔΑ, καθώς επίσης και χειροτεχνίες που έφτιαξε και μας πρόσφερε μέλος της Επιτροπής. Αυτό μας έδωσε για μια ακόμα φορά την ευκαιρία να έρθουμε σε επαφή με πολύ κόσμο, που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν ήξερε για τη δράση μας, αλλά και να ξαναβρεθούμε με παλιούς και πιο νέους συντρόφους

και φίλους. Το Φεστιβάλ ήταν μια καλή ευκαιρία για να ξεκινήσουμε την καμπάνια αλληλεγγύης με τα παιδιά της Γάζας με τίτλο «Τα παιδιά της Παλαιστίνης διεκδικούν το μέλλον που ονειρεύονται». Η καμπάνια θα διαρκέσει μέχρι το Γενάρη.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΜΕΣ ΣΤΟ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟ ΤΟΥ

Του Γκαμπριέλ Γκαρσία Μάρκες

Εκδόσεις Νέα Σύνορα – Α.Α. Λιβάνη
Μετάφραση: Κλαίτη Σωτηριάδου-Μπαράχας

Της **Άννης Ιωαννάτου**

Αφού οι ημερομηνίες γέννησης ή θανάτου αποτελούν συνήθως αφορμή να σταθούμε στη ζωή και στο έργο ενός συγγραφέα, η παρούσα βιβλιοπαρουσίαση θα έχει σαν θέμα ένα έργο του Γκαμπριέλ Γκαρσία Μάρκες, ο οποίος πέθανε στις 17 Απρίλη. Και μάλιστα όχι στο πιο γνωστό του έργο, που είναι ασφαλώς το «Εκατό χρόνια μοναξιάς», αλλά σ' ένα έργο που είναι αφιερωμένο στις τελευταίες μέρες της ζωής του μεγάλου ελευθερωτή της Λατινικής Αμερικής, του Σιμόν Μπολίβαρ (1783-1830), εμβληματικής ιστορικής προσωπικότητας της υποηπείρου αυτής. Ο Μπολίβαρ είναι «ο στρατηγός μέσ' στο λαβύρινθό του» και το βιβλίο περιγράφει το τελευταίο ταξίδι του Μπολίβαρ στον ποταμό Μαγδαλένα. Ο Μάρκες ομολογεί: «Περισσότερο από τις δόξες του ήρωα με ενδιέφερε ο ποταμός Μαγδαλένα, που πρωτογνώρισα παιδί καθώς ταξίδευα από τις ακτές της Καραϊβικής, όπου είχα την καλή τύχη να γεννηθώ, μέχρι την πόλη

της Μπογοτά, απόμακρη και καταχνιασμένη, όπου από την αρχή ένιωσα πιο ξένος απ' οπουδήποτε αλλού. Στα φοιτητικά μου χρόνια τον διέσχισα έντεκα φορές και προς τις δύο κατευθύνσεις μ' εκείνα τα ατμόπλοια που έβγαιναν από τα ναυπηγεία του Μισισιπή καταδικασμένα στη νοσταλγία με τέτοια μυθική έλξη ώστε κανένας συγγραφέας να μην μπορεί να τους αντισταθεί» (σελ. 283-284).

Στο γράψιμο του βιβλίου προηγήθηκαν δύο χρόνια απροσδόκητης ιστορικής έρευνας, πράγμα με το οποίο ο Μάρκες δεν είχε καθόλου εμπειρία. Απροσδόκητη έρευνα, διότι η ιστορική βάση λίγο τον απασχολούσε, μια και το τελευταίο ταξίδι του Μπολίβαρ είναι το λιγότερο τεκμηριωμένο. Μόνο λίγα γράμματα έγραψε σ' αυτές τις τελευταίες δεκατέσσερις μέρες της ζωής του ο Μπολίβαρ, και κανένας από τους συνοδούς του δεν άφησε μαρτυρία. Οπότε ο Μάρκες τελικά αναγκάστηκε ήδη από το πρώτο κεφάλαιο να ψάξει κάποια πράγματα σχετικά με τον τρόπο ζωής του Μπολίβαρ. Η έρευνα αυτή τον οδήγησε σε άλλη κι αυτή με τη σειρά της σε άλλη. Με λίγα λόγια

ο Μάρκες ερευνούσε επί δύο χρόνια διαβάζοντας στοιχεία, αποκόμματα εφημερίδων μέχρι και τους τριάντα τέσσερις τόμους του Ιρλανδού Daniel O' Leary (1802-1854, στρατηγός υπό τον Μπολίβαρ). Μεγάλη βοήθεια έλαβε ο Μάρκες από επιστήμονες σαν τους Κολομβιανούς ιστορικούς Εουχένιο Γκουτιέρες Σέλι, Φάμπιο Πούγιο και Γουστάβο Βάργας, καθηγητή στο Αυτόνομο Εθνικό Πανεπιστήμιο του Μεξικού και τον Βενεζουελάνο μπολιβαριστή ιστορικό Βινίσιο Ρομέρο Μαρτίνες (1940-2007). Στις «Ευχαριστίες» ο Μάρκες αναφέρεται και σε μια σειρά άλλων προσωπικοτήτων που τον βοήθησαν να βρει το δρόμο του στο λαβύρινθο των ιστορικών στοιχείων σχετικά με τη ζωή και τη δράση του Σιμόν Μπολίβαρ, δίνοντάς του έτσι τη δυνατότητα να γράψει το βιβλίο, που κυκλοφόρησε στα ισπανικά το 1989.

Η ρεαλιστική μαγεία μιας ιστορικής πραγματικότητας

Η μορφή του Μπολίβαρ, όπως βγαίνει από το βιβλίο, είναι πέρα για πέρα ανθρώπινη. Ο Μπολίβαρ, στις τελευταίες

μέρες της ζωής του, είναι εξαντλημένος από αρρώστια και χωρίς εξουσία πια. Το ιδανικό του να ενώσει τη Λατινική Αμερική, έχει αποτύχει. Το μεγάλο του κατόρθωμα ήταν η δημιουργία της Μεγάλης Κολομβίας απελευθερώνοντας και ενώνοντας έξι χώρες: τη Βενεζουέλα (ο ίδιος ήταν γεννημένος στο Καρακάς), την Κολομβία, το Εκουαδόρ, το Περού, τη Βολιβία και τον Παναμά. Το όραμά του για μια κοινωνία δικαίου κατέρρευσε. Οι ταξικές ανισότητες παρέμειναν ισχυρές. Πέθανε απογοητευμένος. Διάφορες πόλεις, στις οποίες είχε θριαμβεύσει, τον υποδέχονται στο τελευταίο αυτό ταξίδι με ενθουσιασμό αγνοώντας ότι δεν έχει πλέον καμία εξουσία. Νοερά ξαναζεί τις νίκες, τις δόξες, τις μάχες της απελευθέρωσης, αλλά και την ιστορία της Λατινικής Αμερικής. Ωστόσο, ο Μάρκες δεν γράφει ιστορικό μυθιστόρημα, ούτε μυθιστορηματική βιογραφία. Όπως το διατυπώνει ο ίδιος: μεταχειρίζεται την

ιστορία «χωρίς να παραιτηθεί από τις ακραίες φωτιές του μυθιστορήματος». Με τα λόγια του σπουδαίου Περουβιανού κριτικού λογοτεχνίας, καθηγητή πανεπιστημίου Χοσέ Μιγέλ Οβιέδο στον 4ο τόμο της «Ιστορίας της Ισπανοαμερικανικής Λογοτεχνίας»: «Οι αντιθέσεις και μικρότητες του ήρωα δεν τον κάνουν μονάχα πιο ανθρώπινο, αλλά τονίζουν –ειρωνικώς– την οραματική σχεδόν υπερανθρώπινη ποιότητα του αμερικανίστικου ιδανικού του, που του προσδίδει ένα τραγικό κιχωτικό προφίλ: ο Μπολίβαρ είναι ο φτωχός τρελός που έχει δίκιο. Τούτο το σχέδιο εμποδίζει το βιβλίο να παγώσει και να γίνει μια σκέτη βιογραφική ή αγιογραφική αναπαράσταση και του επιτρέπει να μας δώσει την εικόνα του προσώπου που πέρα από πιθανό είναι τέλεια απτό και επίκαιρο.

Έτσι, τα ζητήματα που ανησυχούσαν τον Μπολίβαρ το 1830 προβάλλονται πάνω στη σημερινή κατάσταση μιας Λατινικής Αμερικής σε κρίση που εξακολουθεί να

ψάχνει την ενότητά της» (σελ. 300). Δηλαδή, ο Μάρκες μετατρέπει τον Μπολίβαρ σε ζωντανό πρόσωπο της εποχής μας.

Το ταξίδι που συνεχίζεται

Γνωρίζοντας την επιθυμία του Μάρκες να βγάλει τη Λατινική Αμερική από τη «μοναξιά» της και να πάψει η ήπειρος αυτή να είναι για τους Ευρωπαίους «ένας άντρας με μουστάκια, κιθάρα και περίστροφο» και να πάψει να «μας αρνιούνται με κάθε είδος καχυποψιών την πρωτοτυπία στις τόσο δύσκολες μας προσπάθειες της κοινωνικής αλλαγής», νομίζουμε ότι μπορούμε να πάρουμε αλληγορικά το ταξίδι του Μπολίβαρ και να του προσδώσουμε τη διάσταση του ταξιδιού μέσα στο χρόνο σαν πορεία προς το μεγάλο ιδανικό της πραγματικής ανεξαρτησίας και χειραφέτησης.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΝ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΠΟΥ ΟΝΕΙΡΕΥΟΝΤΑΙ

Καμπάνια συγκέντρωσης χρημάτων της ΕΕΔΔΑ για τα παιδιά που ζουν
στον προσφυγικό καταυλισμό Τζαμπαλίγια στη Βόρεια Γάζα

Αρ. Λογαριασμού Εθνική Τράπεζα, 116/29603975 (ΕΕΔΔΑ για
Παλαιστίνη)

**ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ, ΚΥΡΙΑΡΧΗ,
ΕΙΡΗΝΙΚΗ, ΜΕ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ
ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΟΥ 1967**

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ (ΕΕΔΔΑ)
Ηπείρου 5 -104 33 Αθήνα
Τηλ: 210 38 13 052 Fax: 210 38 31 603
e-mail: eedda@otenet.gr

